

MARKA MODA VE MÜZİK KÜLTÜRÜ BAĞLAMINDA GENÇLİK GRUPLARININ OLUŞUMU VE SİYASALAR AÇISINDAN MİLLİYETÇİLİK VE ULUSAL BİLİNÇLE ÖRTÜŞTÜRÜLMESİ

Suavi TUNCAY*

ÖZET

Küreselleşme tüm dünyada hızlı bir değişimi gündeme getirdi. Bu hızlı değişime etki eden en önemli alanlar marka, moda ve müzik olarak karşınıza çıktı. Bu süreç öylesine hızlı gelişti ki tüm dünya adeta ve neredeyse tek kültüre doğru kaymaktadır. Bunda denetimsiz medyanın ve özellikle ulusüstü sermayelerin büyük payı vardır. Türkiye gibi sorunları olan bir ülkede bu konunun ulusal bir politika ve master planlamalarla ele alınması yararlı görülmektedir. Özellikle giderek artan işsiz ve hedefsiz bir durumdaki Türk gençliği için bu kaçınılmazdır. Homojen "ortak alan" olması gereken Türk kültürünü temsil eden ulusal mensubiyet bilinci çerçevesinde gençlik gruplarının örgütlenmeleri desteklenmeli ve katmadeger oluşturabilecek projelere yönelik motivasyonları mutlaka artırılmalıdır.

Anahtar kelimeler: Küreselleşme, Kültür, Medya, Gençlik Grupları, Master Planlar.

ABSTRACT

Globalization has brought up a rapid evolution in the whole world. Fields having the greatest impact on this rapid evolution are brand, fashion and music. This evolution has grown up ever so much that nearly all the world is slipping into a unique culture. The media lacking an auditing mechanism and the supranational capitals has an important share in this course of events. It is rated useful to handle this subject with national policies and master plans. Particularly it is vital for the sake of the Turkish youth which is gradually becoming more unemployed and purposeless. With the perspective of consciousness of national membership representing the homogeneous public area culture, youth groups should be supported to be organized and their motivation should be increased.

Keywords: Globalization, Culture, Media, Youth Groups, Master Plans.

* Yard. Doç. Dr. Ege Üniversitesi İletişim Fakültesi Gazetecilik Bölümü Öğretim Üyesi.

GİRİŞ

Küreselleşen dünyada hızla erozyona uğrayan ulusal bilince yönelik değerler hızla tüketilmektedir. Bu önü alınamaz süreç kültürel yozlaşma ve başkalaşımın birlikte değişen, gerek bireysel ve toplumsal davranışlarda ve gerekse siyasal ve ekonomik yönelimlerde kendisini hissettirmektedir. Küresel sermayenin medya paralelinde yönettiği ve yürüttüğü bu olgu özellikle ve öncelikle marka, moda ve müzik faaliyetlerinde görülmekte insanı ve toplumu çevrelemektedir. Diğer yandan dikkatle incelendiğinde, bu üç faktör davranış setleri açısından birbirleriyle örtüşebilen bir popüler kültürü yaratmakta; bu ise ulus devlet bilincinin ön ayağı olan kolektif bilincin inşaa edildiği ulusal mensubiyet bilincini tetikleyen ve aynı zamanda çevreleyen siyasal kültürü de biçimlendirmektedir. Sonuç olarak toplumsal ana kültürün üzerinde yani sosyo ekonomik kültürel bir sistemin herhangi bir yerindeki bozulma ile şekillenen ve psikolojik algı ile doğrudan ilişkisi olan bu süreç; bir ülkeye ait olma duygusunu temsil eden mensubiyet bilincini de olumsuz yönde etkilemektedir.

Diğer bir açıdan-paradigmadan incelendiğinde yine bu üç faktör en çok kâr getirebilen alanlar olarak uluslararası bir boyut içinde eklemenebilen sorunsalları da beraberinde getirmektedir. Bu üç faktör yine son derece hızla tüketilmekte olduğundan, çevrebilim açısından da telafisi oldukça zor sorunlar doğurmaktadır. Neredeyse her mevsim giysi ve kullanma eşyaları üzerinde ortaya çıkan moda güçlü sermayeler tarafından marka olgusunu yaratmakta, bireylerin birbirleriyle ilişkilerini bile adeta markalar tayin etmektedir. Medya ve bası yolu ile büyük reklamlar yapılmakta özellikle de kadınlarımız bir malzeme ve cinsel meta biçimine büründürülerek kamuoyuna sunulmakta; bu bağlamda ortaya çıkan insan ilişkilerinde ve iletişimde kopukluk, bozulma ve yozlaşma yaşanmakta, düzeysiz ve düzensiz, sürekli olmayan ve derinliği kaybolan birlikteliklerin bir yenisi diğerini derhal dışlamaktadır. Tüketim kültürü(süzlüğü) nün ön planda tek hedefi kâr güdüsü olduğundan, gerek tekelleşen firmalar ve gerekse uluslararası sermaye ve küreselleşme ile örtüşen denetimsiz ve tekelci duruma ne yazık ki sınırlamalar getirilememektedir.

Zira küreselleşmenin öncelikle siyasal -ABD, AB egemenliği, kültürel - tekdüze tüketim kültürünün egemenliği ve ekonomik -uluslar arası sermayenin egemenliği gibi boyutları vardır. Böyle bir baskı karşısında halk sadece seyirci kalmakta ve hatta bu sürece ayak uyduramayanlar dışlanmakta geniş halk kitlelerinde moral yapı da giderek çökmektedir. Sınırlamasız, yasal dayanaklardan yoksun adeta defakto bir anlayışla bugünkü duruma gelen

küresel basın ve medya da hiçbir sınırlama olmadan tüketimi körükleyen ve talep artırıcı reklamlarla bu süreci körüklemektedir. Özellikle kadın ve çocukların üzerinden ilgi çekici reklam ve defile programları yaparak bireyi düşündürmeden talep artırıcı faaliyetlerini sürdürerek ahlak temelli çevre ve insan ilişkilerini de tahrip etmekte olumsuz bir rol üstlenmektedir.

Aslında marka, moda ve müzik toplumsal ana kültürün belkide en güzel şekillenebileceği ve kuşaktan kuşağa aktarılabilen sanayi içerikli, bireysel ve kurumsal yetileri de açığa çıkarabilen aynı zamanda sanatsal etkinliklerdir. Bu hem ekonomik ve hem de sosyo-psikolojik açılardan ele alınan bahse konu kavramların popülerliği de temsil ettiği açıktır. Oysa ana kültür gövdesinin, popüler kültür gibi sosyal sistemin herhangi bir yerinde bozulmasıyla meydana gelen ve belli bir azınlık tarafından yaratılan; ancak, ulusal kültürü de tahakkümü altına alan türedi boyutuyla (bkz.Eroğlu, 2005) siyasal kültür açısından da incelenmesi gereken hem sosyolojik hem de önemli bir psikolojik algı konusudur.

Diğer yandan yeniliklere ve değişime karşı çıkılmamakla beraber, dünyamızın içinde bulunduğu kıt kaynaklar aşırı derecede ve sorumsuzca tüketildiğinden; küresel boyutlarda bir çevre tahribatı ve kirlenmesinin de nedenlerinden birisi olarak görülmektedir. Ayrıca tüketim kültürünün hem ülkemiz ve hem de dünya için önemli bir ekonomik temelli kültürel sorun biçimini de gündeme getirmekte olduğunu belirtmeliyiz.

Bu yönüyle uzun yıllar insanın gündeminden inmeyeceğini düşündüğümüz tüketim kültürü içinde marka moda ve müzik kültürü paradoksal bir konumda sosyal, ekonomik, teknolojik, kültürel, ekolojik, bilgisel, iletişimsel ve siyasal konulara etki etmektedir. Bu konuda hangi argümanlar ile doğrusal bir milli-ulusal çizgi oluşturabilir ve optimum bir düzeydeki süreç iyileştirmeyi insan ilişkilerine yönelik temellendirebilir mi? sorusunun cevabı da verilebilmelidir (Bozkurt, 2003, s.27-39). Biz genç kuşakların grup arkadaşlıklarında ve esnaf ve sanatkârlar ile üniversiteler dâhil okullarımızın eğitim programlarında ve sanayi içerikli kuruluşlarda bilimsel politikalarla yeni bir süreci başlatabilmeliyiz. Bunu öncelikle siyasal erki ellerinde tutanlar başarabilmeli yani bu gerçeğe inanabilmelidir. Bu yönde kamuoyu ve siyasal destekli kararlarla yeni bir süreci başlatabilirsek, yalnız ülkemize değil, tüm dünyaya da katkı yapabiliriz. Çünkü tüm dünya artık performansla ilgili iş mükemmelliği ve toplam kalite ile ilgilenmekte bu anlayışa uygun bir bilinç oluşturmaya çalışmaktadır. Bu çalışmada verilerin tümevarım metodu ile

kullanılması yanında gözlem ve uygulamada elde edilen müşahadelere de yer verilmiş bir bütünlük içinde ortaya konulmaya çalışılmıştır. Ayrıca tüm bu sürecin doğru yönetilmesi Türk dilinin önemine dayanmakta bu dilin düzgün ve doğru kullanılması kültürel değerlerimizi temsil ettiği gibi yeni teknolojilere de milli bir kimlikle yaklaşılması marka, moda ve müzik üçgeni içinde insan ilişkilerinin düzenlenmesi öncelikli bir hedef olarak ele alınabilmekle mümkündür.

KÜLTÜR VE TÜKETİM İLİŞKİSİNİN DAVRANIŞAL TEMELİ

Tüketim, insanların objelere farklı anlamlar yüklemesiyle yakından alakalıdır. Objelerin kullanılması da maddi olduğu kadar değişmeceli-mecazi de olabilir; yani objeler mevcut bir şey, bir fikir veya ilişki bile olabilir. İnsanın obje ile ilişkisi de halen sahip olma veya ileride sahip olmayı ümit etme şeklinde gelişebilir. Genel olarak sosyal bilimlerde tüketim şimdiye kadar klasik ekonomi ya da Marksist ekonomi yaklaşımlarıyla ele alınmıştır. Fakat bu yaklaşımlar ihtiyaçların ortaya çıkışı ile arz ve talebin tatmin edilmesi sürecinde yaşanan sosyal ve kültürel etmenleri göz ardı ettiklerinden sık sık eleştirilmişlerdir. Antropologlar ise bazı ihtiyaçların maddi temelleri olduğunu kabul etmekle birlikte objeler için asıl önemli olan hususun bir takım ilişkileri kolaylaştırdığı ve sosyal kimliğin oluşmasında önemli bir faktöre sahip olduğu görüşündedirler (Mauss 1990 ve Malinowski 1978'den aktaran Yel, 2007).

Siyasal kültür ve milliyetçiliğin yeni yüzü incelenirken; ana kültürde değişim mi yoksa yozlaşmış popüler kültür mü tartışması yapılarak, ulusal bütünlüğün temel taşı olan kollektif bilincin temellendirildiği siyasal davranışa, basın ve medyanın üstlenmesi gereken ulusal rol çerçevesinde etki düzeyleri ve biçimleri değerlendirilmelidir. Çünkü günümüzde yeniçağın içinde görülen bu yeni yaşam tarzı, küresel köy kabul edilen dünyamızda hiçbir sınır tanımadan her yere yayıldı. Son derece etkin, ülkeleri bile yıkan güçteki ve diğer sermayelerle işbirliği yapan uluslararası büyük sermayeler, başta ulus-devlet olmak üzere, bütün bürokratik unsurları ve kültürel değerleri önüne alıp süpürdü. Bu acımasız dünyanın oluşumuna neden olan emperyal ekonomik çıkar öncelikli ezici güç karşısında; tüm kültürler, örf adet ve gelenekleri kısacası yaşamlarının temellendirildiği “insani değerleri adeta yok edilmek istenen toplumlar ve ülkeler; yine bu önlenemez denetimsiz medya” destekli (bkz. Chomsky, 1993) baskıyla karşı karşıya kalmıştır. Bu demokratikmiş gibi görünümlü tek merkezli baskı, adeta yenileşme ve değişme hatta modernleşme

ve insani bir hak ve talep uzlaşma ve işbirliği biçiminde gösterilmekte; dış siyasal güçlerin siyasal erk ve sivil toplum çıkar dayanışması içinde biçimlenen şirketler, karteller ve bankaların körüklediği çılgın tüketim anlayışı tüm dünyayı sarmaktadır. Bugün bunun böyle olmadığını ABD'de başlayan hemen hemen her ülkede görülen ekonomik kriz ortaya çıkarmıştır.

Tüm dünyamızı saran Neo-liberal bir tutum tüm değerleri alt üst etmiş zengin daha zengin yoksullar ve halk adeta ölüm döşeğine atılmıştır. Ülkeler de böyledir. Kısaca sömüren ülkeler ile sömürülen ülkeler arasındaki kategorik fark halen sürdürülmektedir. Çünkü Neo-liberalizm aslında kamu işletmelerinin özelleştirilmesini, ticaret ve sanayinin liberalleşmesini, ekonomideki kamuya ait düzenlemelere son verilmesini, kuralsızlığı-deregulasyon-, devletin küçültülmesini, hatta pasifize edilmesini, sosyal devlet yerine sermaye yanlısı serbest piyasacı yaklaşımını, kıymetli kâğıda ve likiditeye öncelik veren, yani parasalcı önlemleri, örgütlü iş gücü üzerinde sıkı denetimi, kamu harcamalarının kısılması gibi önlemler alınmasını bekleyen bir eko-siyasal boyutu içerir.

Aslında gerek ekonomik anlayış ve gerekse dış politikalar ve siyasal sosyoloji açısından bu durum, ulus üstü ekonomik ve teknolojik karakterli siyasal şiddet olgusunu da gündeme getirmektedir. Batı destekli gelişen bu bağımlılığın artması ulusal değerlerin, birikimlerin de yozlaştırılma ve yok edilme politika-projelerinin önemini ve hızını da giderek arttırmaktadır. Örneğin Ermeni meselesi adı altında yapılan özür girişimi de bu bağlamda kabul edilmelidir. Bu durum karşısında; insanın iç dünyasından yani psikolojik algısından kaynaklanan ait olma arayışı ve tatmin olma duygusu ve kendini ispat edebilme kaygısı pekiştirilmek isteniyor. Batının değerleri yönünde verilme istenen reklam ve filmlere programlara, roman ve senaryolara kısaca, basın ve medya destekli bu yönde biçimlendirilen kamuoyuna yönelik bir algısal anlam yüklenilmekte; iletişimsel etkisi olan mesajlarla birlikte moda zemini üzerinde harcamalarla bu süreç hızlandırılıyor. Her kuşakta ve yaşta görülen ve bunalımlardan kaynaklanan tüketim, cinsel temaları da beraberinde getirmekte ve ana kültüre yabancı ve yabancılaşma yaşanmaktadır. Özellikle genç ve orta yaş kuşaklarda görülen cinsel algı ve sapmalarla toplumun batının talebi doğrultusunda yepyeni yaşam tarzlarını içeren düzeysiz ve ilkesiz insan ilişkilerini sürdürme eğilimi güçlendiriliyor. Yabancı müzik, marka ve moda üçgeni içinde ilgi ve eğilim arttırılarak, ne yazık ki ülkemiz ve özellikle Türk

gençliği tüketime ve yenedünya düzenine uymaya zorlanarak kendi ulusal değerlerine ve yönelimlerine karşı yenik düşürülmek isteniyor.

Tarihsel süreç içinde Türkiye ile Batı ülkelerinin ana kültürleri ve değer yargıları karşılaştırıldığında önemli farkların olduğunu görüyoruz. Ancak batıda dine ve çıkar saikine göre biçimlenen kültürel değerlerde bir devamlılık vardır. Bugün bu kapitalizmin uzantısı ve yeni boyutu olan yeni liberalizm olarak karşımıza çıkmaktadır. Aşırı kârı temsil eden sömürü düzenlerinin getirdiği refah, aşırı tüketimi öngörmektedir. Bu yargı asla serbest piyasa koşullarının bir karşıtlığı değildir. Bilakis tüm dünya kaynaklarının verimli kullanılması ve refahın tüm dünya ülkeleri için toplumsal tabana yayılmasında maddi ve manevi tüm kaynaklar ile ilgili bir master planlamanın yapılabilmesini içermesi gerekmektedir.

Cumhuriyet'in ilanı ile birlikte ülkemizde geleneksel kültürümüzde biçimlenen değerlerde bir aşınma ve bir kültürel kırılma yaşanmıştır. Batının teknolojisinin ve sanayisinin hedeflenmesi, doğru bir hedef olmakla birlikte; hızlı bir süreç içinde batıdan alınan yaşam tarzları ve tüketim alışkanlıkları ön plana çıkarılmıştır. Böylece asırlar boyu elde edilen büyük Türk ana kültürü Türkiye Cumhuriyeti Devletinin özellikle 12 Eylül döneminden sonra yeni bir model olarak ortaya koyduğu serbest piyasa ekonomisi adı altında tüm ulusal düşünce sistematigini ve buna bağlı örtüşürülen başta kültürel olmak üzere tüm değerleri de aşındırmıştır. Bu durum popüler kültürü ve yozlaşmayı getirmiş ve nihayet Osmanlı kültürel mirası ile Türkiye arasındaki kültürel bağ "red ve kabul" biçiminde oluşturulan bir psikolojik algı ile adeta koparılmaya çalışılmıştır. Oysa büyük Atatürk Türk dili ve kültürü ile Türk tarihi üzerinde büyük önemle durmuş, yeni kuşaklara Milli ekonomi ve ulus devletin yurttaşlığının ancak bu yolla kazanılabileceğine işaret etmiştir.

Yerli malı yurdun malı herkes onu kullanmalı diyen ve yerli malı haftaları yapan, fabrika kuran, ordusunu donatan ve çocuklarını okutan Türkiye'den; yabancı marka satan sanayi ve işletmelere parayla para kazanan bir sisteme dönüşmüştür. Güçlü devletlerin kontrolü ve talepleri yönünde sürdürülen bu süreç, genç nesil başta tatminsizlik yarattığı kadar üretime ve kalkınmaya yönelik hedef tayininde de ülkemizi ve halkımızı korku ve kuşkuyla, gelecek kaygısına dayalı bir sendromla karşı karşıya bırakmıştır. Planlama, üretim ve istihdam ağırlıklı bir sanayi politikasından vazgeçilmiş, fabrikalar kurmaktan kaçınan büyük sermaye grupları, borsa oynamaya, banka kurmaya ve hizmet sektörlerine yönelmiş; medya ve basını yönetmeyi de ana hedefleri

haline getirmiştir. Kâr getiren alanların başında görülen hızlı ve aşırı tüketim içinde daha az bir sermaye ile yapılan çok kâr getiren bir anlayışa geçilmiştir. Özellikle büyük kuruluşlar tarafından kurulan su fabrikaları bile kârlı hedef seçilmiş, geri dönüşümü olmayan bir pazar ağı ile ambalaj sektörü gibi ileri teknoloji gerektirmeyen hizmet-sanayi ağırlıklı yapı doğal tahribatın artmasını ve küresel felaketlerin de hızlanmasını gündeme getirmiştir.

Oldukça zor koşullarda birikimi sağlanarak ülke vatandaşlarının katlandığı devlet yatırımları yok pahasına elden çıkarılmış, tüm sektör ve kuruluşlarının çoğu satılmış ülkemiz adeta ekonomik yönden bağımlı bir ülke haline getirilmiştir. Tüm dünyaya kalite ve fiyat politikaları ile yön vermiş Sümerbank gibi dev bir kuruluş öncelikli hedef seçilmiş, neredeyse ordusunun değil tüm ulusun giyim ve kuşamı ithal edilir olmuştur. Çiftçilerimiz uygulanan caydırıcı politikalar ile tarlasından uzaklaştırılmış, sefalet içine sürüklenmiştir. Türkiye adeta kâğıt üzerinde adı olan politikasız bir ülke haline sokulmuştur. Görülüyor ki tüketimi körükleyen marka, moda ve müzik üretme eylemini değil, tüketme eylemini ve kültürel olduğu kadar politik ve ekonomik yabancılaşmayı da temsil etmektedir. Bu süreç içinde gelişen durum adeta bir kaos olunca, ülkemizde Batılı anlamda sözü edilen bir yüksek kültür ve medeniyetten yarar umulması olumlu söz edilmesi imkânsız hale gelmiştir.

Diğer yandan sanayi devrimi bugün bile gerçekleşmemiş olduğundan çalışma zamanı ile boş zaman ayırımı yapabilmemiz de -İstanbul gibi büyük metropoller hariç- oldukça zordur. Fakat garip olan husus, ülkemizde popüler kültür belki de Batı toplumlarından çok daha yaygın bir görüngü-fenomen haline gelmiştir. Bu değerlendirmelerimize göre olumsuz sürecin önemli bir diğer sebebi, ülkemizdeki seri üretim ve bunun neticesinde kapitalist anlayışla halka sadece tüketim tutkusu aşılması değil, -zira halka arzedilen ürünlerin çoğu Batı'dan ithal edilmektedir- ülkenin kendi öz benliğinden uzaklaştırılarak başka bir kültürün benimsetilmeye çalışılmasıdır.

Çünkü Şerif Mardin'in de (1990; 128-129) belirttiği gibi, 19.yüzyılda Osmanlıda bir "saray kültürü"nü'nün yanısıra bir de "halk kültürü"nden bahsedilebilirdi, ancak Batı'da olduğu gibi halk ile elit kültürleri arasındaki farkı kapatma çabaları ülkemizde de mevcuttu. Toplumlarda meydana gelen bu küçük gruplara ayrılma eğilimine karşın bu parçalanmış cemaatlerin üzerinde bir "birleştirici" öge bulmak meselesiyle karşılaşmaktadır. Bu çabanın temel amacı ise yeni bir mütecanis milli birlik yaratmaktır. Fakat bu mütecanis birlik yaratma hedefi ancak Cumhuriyet'in eğitim imkânlarından faydalanabilenler

için mümkün olabilmişti. Geride kalanlara ise, "kendi geleneksel kültür araçlarının sulandırılmış olması nedeniyle kültür fakirliğine" düşmekten başka bir yol kalmamıştı. Elbette ülkemiz aydınlarının kendilerini halktan soyutlamak ve onlara yabancılaşmak suretiyle kendilerine özgü bir elit kültürünü oluşturmaları gerektiği iddia edilemez. -Ama bize göre kitle kültürünün ve hatta tarihsel olay ve olguların çarpıtılarak halkın değerlerinin ve yaşam tarzlarının yozlaştırılarak sadece çıkar saikine dayalı ayrıca cinsel sapma ve temaları öne çıkaran yaşam tarzını temsil eden- bir üst kültüre benzetilmeye çalışılmasının da daha vahim sonuçlara ulaştığı da ortadadır”(bkz.Yel, 2007). Bu durum toplumun bireyleri açısından strese neden olduğu gibi, bunalımlara ve psikolojik sorunlara da neden olması ve patolojik bir sürecin doğmasına da sebep olmaktadır.

İnsan Hakları ve kamusal alanlarla ilgili kamusal bilince yönelik insan davranışlarının psikolojik süreçleri incelendiğinde; insan davranışlarına etki eden birçok faktör ve bu faktörleri temsil eden alanların ortaya konulmasını gerektiriyor. Bunları belirtecek olursak, ekonomik, sosyal, kültürel, siyasal, ekolojik, teknolojik, bilgisel ve iletişimsel alanlar olarak karsımıza çıkar. Bütün dünyada siyaset kurumu devlet işlerini düzenleme ve yürütme sanatıyla ilgili olarak bütün bu alanlardan yararlanarak birey, grup ve toplum üzerinde sosyal kontrol müesseseleri oluşturur, hukuksal çerçeveli sosyo-psikolojik temelli ve ulusal iradeyle örtüştürülmesi gereken düzeni sağlar (Tuncay, 2002, s. 706).

Devletin demokratik düzeni hangi araçlarla sağlayacağına ve hangi araçları kullanıp hangi politikaları uygulayacağına parlamentoları karar verir. Ancak insan davranışlarının psikolojik süreçleri vardır. İnsanın ise yüzlerce, binlerce davranışı bulunur. Çünkü hem iç dünyasından ve hem de dış çevreden gelen uyarıcılar insanın davranışlarını etkiler çok çeşitli ve farklı davranış seti açığa çıkar. Bütün bu saydıklarımızın devlet kontrolü altına alınması insanın hem özgürlük alanını daraltır ve hem de yeni enerji ve fikirlerin işbirliği havasının yaratılmasını, sosyal dokunun güçlendirilmesini de engeller (Tuncay, 2008).

Saydığımız alanlarla insanın psikolojik süreçlerinin yakından ilişkili olduğunu, insanın eğilimleri sonucunda bir davranış setinin açığa çıktığını belirtebiliriz. Öyleyse göç olgusuna yeni olanaklar veren yeniden bir dünya düzeni için belki de farklı bir açıdan-paradigmadan da bakabiliriz. Çünkü tek bir dünya var ve bu dünyanın sürdürülebilir olması gerekiyor (bkz. Erdem, 2000).

Sürdürülebilir bir dünya için ortak payda paylaşılabirlik ölçüsüdür. Benimle paylaşmadığımı başkasından isteme hakkın yoktur. İnsan davranışlarını açığa çıkaran bir diğer faktör o topluluğun ürettiği sembollerle orantılıdır. Ali Yaşar Sarıbay sembollerin üç temel amaca yöneldiğini belirterek, bunları zihinsel ekonomi yapmak, iletişim gereksinimimizi karşılamak ve toplumsal siyasal kimlikleri belirlemek ve onamak olarak ele almaktadır (Sarıbay, 1996, s.72).

Demek ki insanı etkileyen uyarıcılar farklı farklıdır. Uyarıcının etkisel gücüne göre uygun biçimde bir tepki vermektedir. Bu bağlamda insanın zihninde oluşan ve psikolojik faktörlere dayanan içsel uyarılar sonucunda da insan duygusal-reflekse yönelik ve mantıksal-düşünsel temelli tepkiler verebilir. Bunun tam aksi patolojik bir kişilik oluşumuna dayanan ve davranış bozukluğu içinde değerlendirilebilecek olumsuz ve uyumsuz tepkilerde de bulunabilir. Örneğin cinsel sapmalar, esrar ve eroin, alkol ve uyuşturucu veya bunları da içinde barındıran şiddet ve terör içerikli eylem ve davranışlar bile olabilir (Eroğlu, 2005, s.207,208; bkz. Tuncay, 1998). Onun için bugün dünyamızda yeni bilimsel alanların işbirliğine gereksinim vardır. Bundan dolayı kültür ve psikolojik süreçlerle yakın ilişkisini kurduğumuz aynı zamanda sosyolojik boyutlu bir kavram olan psikolojik algı çalışmamızın diğer önemli bir bölümünü içermektedir.

DAVRANIŞSAL TEMELDE PSİKOLOJİK ALGI OLUŞUMU GRUP DİNAMİĞİ VE GENÇLİK VE MİLLİYETÇİLİK ÜZERİNDEKİ ETKİLERİ

Gençlerin sistem içinde kalarak sorun çözme yöntemlerinde tecrübe ve bilgilerinin arttırılması kaçınılmazdır. Bu nedenle biz “ Türkiye’de gençlik ile grup dinamiklerinin örtüştürülebilmesinin yollarını mutlaka aramalıyız “. Büyük bir hızla artan ve gelecek kaygısı taşıyan gençlerin, sorunlu alanlardan üretken ve yoğun işgücü ve güven ortamına taşınarak; gençlere yönelik yüksek enerjinin verimliliğe kanalize edilebilmesi sosyal dokuyu güçlendirdiği gibi, toplumsal morale yönelik motivasyonu da artırabilir (bkz.Tuncay 2007).

Diğer ekonomik, sosyal ve siyasal sorunlardan konumuz ile daha önemli gördüğümüz kültürel yabancılaşma da marka, moda ve müzik gençlik için öncellenen bir konumda bulunmaktadır. Üzerinde durduğumuz “psikolojik algı sorunları” ile diğer karakteristik sorunları birbirleriyle ilgili gördüğümüzden;

özelliikli-spesifik olarak ele aldığımız bu konu ile diğerleri arasında da bir bağ kurmamızı gerektiriyor. Ancak böylece insana ve insanlığa ait sorunların en aza indirilebilmesini ve ortak dünyada birlikte yaşayabilme becerisini, mutluluğunu ve uyum sürecini yakalayabiliriz. Sözün kısası konumuz olan “kültürler arası uyumun” ya da “kültürel yabancılaşmanın” sorun olarak karşımıza çıkması; temelde ve büyük ölçüde psikolojik karakterli “algı farklılıkları”ndan ve ekonomik karakterli “bireysel çıkar duygusundan” ileri gelmektedir. Aslında her ikisinde de psikolojik karakterli bir yönelim olmakla birlikte, kişilere göre biçimlenen ve öncelik kazanan bir olguyu da temsil eder. Bir diğer sorun ise her kültüre bağlı bir “etnisite yani kimlik algısıdır” (bkz.Tuncay, 2008).

Görüldüğü gibi bu da öncelikle psikolojik karakterli bir olgudur. Daha sonra bir sosyolojik boyut kazanır. Çünkü referans grupları açısından bir aidiyeti temsil eder. Bu açıdan günümüzün modern olarak adlandırılan dünyasında her türlü “kimlik algısı” bu güne kadar görülmedik biçimde önemsenmeye değer bulunuyor. Bu durum tarihte görülmedik kadar çatışmaların da nedeni olarak kullanılıyor ve karşımıza çıkıyor. Özellikle milliyetçilik temelinde ve ulusal bazda, dinsel ve etnik kimlikler arası çatışmalara neden oluyor ve giderek artırılıyor. Böylece kimlikler arası uyum yerine uçurumlar giderek derinleştiriliyor. Adeta içinden çıkılmaz sorunları, terör ve şiddet eylemlerini temsil eder bir biçime sokuluyor. Sonuncusu da “dini inançlar” olarak karşımıza çıkıyor. Ki bu sorun insan yaşamının en çok meşgul olduğu üzerinde kavga ve savaşlar verdiği yine bir psikolojik alanla ilgili olgudur. Ancak bütün bunları çevreleyen ve içinde barındıran ana bir süreç daha vardır ki bu “kültürel algı ve olgudur” Bu hem maddi ve hem moral değerleri içerir. Hem psikolojik ve hem de sosyolojik boyutludur.

İşte bu nedenle günümüzde ana kültürün aşınması, sosyo-kültürel sistemin herhangi bir yerinde kopuş ve azınlık tarafından temsil edilen ve ana kültürü tahakkümü altına alarak sürdürülmek istenen ve türedi kültür olarak adlandırılan popüler kültür, kültürler arası iletişim ve etkileşimi de etkileyerek giderek küresel bir boyut kazanmıştır. Bu marka, moda ve müzik ile temsil edilmektedir. Kültürler arası algı farklılıkları da bu sürecin bir bakıma beslendiği temeller olarak inşa ediliyor. Birey varolduğu toplumda doğuştan beri getirdiği bir takım referanslara dayanıyor. Aynı biçimde birey sonradan kazanılan kültürel kodları üzerinden kendi etnik yapısını, dinsel görüşünü ve içinde yaşadığı toplumun dış dünyaya karşı konumunu ayırt ederek; diğer

toplumlara karşı bir refleks geliştiriyor ve bunun eylemsel boyutlarının koşullarını oluşturmaya çalışıyor.

İçinde bulunduğu toplumun gerek ulusal etnik ve gerekse dinsel boyutunu içselleştirerek, öteki olarak adlandırdığı diğer kültürlere karşı bir algı farkı ortaya koyarak yaşamını biçimlendiriyor. Farklılıklar olağan ve doğru temellere dayandırılmadığı için gerek birey ve gerekse toplumlar arası uyumsuzluklar çatışmalara da ortam hazırlıyor. Aslında çatışmalara konu olan kültürel kimlikler doğal olmaktan çok buldukları grup ve toplum üyelerince inşa edilirler. Bu süreçte gruplar arasında doğal olmayan bir takım sınırlar belirlenir. Bu sınırların nasıl ve nerede başlayıp nerede nasıl bitiğine dair bir kesinlik yoktur. Hangi araç ve faktörlerin bu sürece tam olarak etki ettiği yolunda bir uzlaşma bulunamıyor. Örneğin, dil kriteri de tam olarak bu kesişme veya ayrışmayı ortaya koyamıyor. Çünkü bireyin içinde yaşadığı toplumun dilini öğrenmesi ve bu dille iletişim kurmasından başka bir doğal durum olamaz. Dilini öğrenmediği toplumda yaşaması, bir statü elde etmesi, fonksiyonel olabilmesi hatta insan gibi yaşaması mümkün değildir. Kendisini yabancı olarak algılayan birey, ister istemez grup referansına yönelik bir davranış sergiler. Cemaat kültürüne yönelik örf adet ve gelenekleri temsil eden ritüelleri, kısaca grup içinde normlaşan davranış setlerini benimser. Böylece öteki olarak algıladığı her şey ve herkes ile barışık olabilme ve ana kültüre yani burada sözü edilen kültürel milliyetçilik ile uyumluluk performansını gösteremez, zihinsel süreçleri ile örtüştüremez.

Aslında bu yönde oluşturulmak istenen Türk kültürü, bireyin içselleştirdiği kültürün dışı vurum hakkının yok edilmesi anlamına da gelmez. İşte bu nedenlerden dolayı farklılıkların doğru temellendirilmesi gerekir. Yukarıdan beri ifade etmeye çalıştığımız çerçevede içinde kalarak, konumuz ve konumumuz açısından “psikolojik algı” tüm insan ve örgüt ilişkilerini, giderek kurumsal yapılardan çıkarak devlet ilişkilerini temsil eden bir kavram olarak karşımızda durmaktadır. İnsan, grup veya kurum ilişkileri dendiğinde öncelikle insan davranışları aklımıza gelmektedir. Bunun için insanın psikolojik süreçlerinin analizi kaçınılmazdır. Bu bağlamda İnsan davranışlarına etki eden sekiz alan (ekonomik, sosyal, kültürel, siyasal, teknolojik, ekolojik, bilgisel ve iletişimsel alanlar) varsayılmaktadır. İnsan eğilim duyduğu alanlara ait simge ve sembollerini içselleştirir (bkz.Tuncay, 2006). Bu alana ait ritüelleri yaşamına aktarır. Bilgi ve deneyimlerini bu bağlamda geliştirdiği dil ve terminoloji ile biçimlendirir. İlgi duyduğu alanla yoğun olarak bilgisini pekiştirir. Bu yönde

beliren eğilim ve oluşan iletişim, duygu-sevgi içerikli olarak gelişir. Bu nedenle “ilgi, bilgi ve sevgi” temeline dayanan bireyin sosyalleşme süreci çok önemlidir. İlgi duyduğu alan eğer siyasal alan ise, simge ve sembolleri siyasi partiler, seçim, parti programı, parti rozetleri ya da aktivitelerinden oluşan bir davranış tarzı açığa çıkar. İşte bu bio-psikososyal bir davranışı öneriyorsa, milliyetçilik ile örtüşen ulusal mensubiyete uyum gerçekleşir veya önermiyorsa siyasal boyutlu kültürel uyumsuzluk ve siyasal yabancılaşma söz konusu olur. O halde siyasal alanla ilgili olarak simge ve sembollerin doğru tanımlanması ve zihinsel süreçlerimizde doğru algılanması gerekir. Bir örnek verecek olursak, odun kelimesi ağacı, ağaç yaprakları ve çiçekleri, çiçek kelimesi de meyvaları çağrıştırır. Ama oduna asla meyva denemez. Tersinden alırsak, tohum çiçeği, çiçek saksıyı, saksı toprağı çağrıştırır. İşte Türk kimliği de Türklüğü, Türkçeyi ve Türk kültürünü ve bağımsızlığı çağrıştırır(bkz.Sinanoğlu, 2003).

Ama hiçbir zaman bir Alman, bir Fransız bir İngiliz gelmez insan aklına. Türkün Türküsü, Bozlağı, Ülküsü gelir akla. Bütün bunlar bir toplum içinde kuşaktan kuşağa aktarılır. Bu değerleri kabul edemeyenler bir öteki yaratmak için renkleri bile birbirine karıştırır. Örneğin bayrak aldır, kırmızıdır. Kırmızının temsil değeri bağımsız Türkiye Cumhuriyetidir. Sarı yeşil asla değil. Bu nedenle sosyalleşme sürecine katkı yapan birey ve kurumlarla hatta devletlerarası ilişkilerde birey ve toplumla ilgili eylemsel dizgenin boyutlarını belirleyen psikolojik algı kavramı son derece önemlidir.

O halde Belçika'nın Anvers kentinde 1. Uluslar arası Eğitim ve Kültür kongresi'nde ilk defa sunduğumuz ve yeni bir tanım olan Psikolojik algı kavramını bu çalışma içinde de hareket noktası kabul edebiliriz. Psikolojik algı “İnsanın tarihi derinliklerinden getirdiği, aile, grup, cemaat, birlik, kurum, ve toplulukların; öteki olarak konumlandırıp geliştirdiği izleri ve yargıları, korku ve kuşku, coşku ve sevinçleri yani süje ve objeleri mensubu olduğu topluluk üyelerine kuşaktan kuşağa aktarma bilincini (üstünlük ya da aşağılık) duygu, his ve sendrom biçimine dönüştürerek; bunlara ait tutku ve değerlerini, eylem ve düşüncelerini pekiştirme, ayırıştırma veya yönetme yeteneğinin, bireyin zihinsel süreçlerine indirgenerek istendik yönde bir algının maddi ve moral içerikli olarak oluşturulmasıdır”(bkz.Tuncay, 2008).

İnsanların türlü ve çeşitli tutku, coşku ve yetenekleri; korku, kuşku ve saplantıları ile son derece karmaşık bir yapısı olduğundan; farklı davranış örüntüleri sergilerler. Bunun için bireyin kişisel farklılığının temellendirilmesi öncelikle onun etkilendiği süreçlerin bilinmesini de gerekli kılar. Bireysel

davranışı biçimlendiren üç temel unsur hem tek başına ve hem de birlikte bir sürece bağlı olarak gelişir. Bunlar, “algılama”, “güdülenme” ve “kişilik gelişimi”dir. Aslında belki de en önemlileri olarak gelişen bu süreçlerin hepsi birbirini tamamlar. Algılama için dört uyaran etken vardır. Bunlar, yanıt alışkanlığı, duygular, yanıt önceliği, fiziksel çevre gibi. Güdülenme ise insanın bazı istendik davranışlara yönlendirilmesi veya itilmesi, dürtülmesi ya da özendirilmesi anlamına gelir. Bütün bunları doğrudan etkileyecek kişilik, insanın psikolojik değişim ve gelişimini belirten bir süreçtir. Kişilik gelişiminde insanın bilgi edinmesi, öğrenimi ve tutum değişiklikleri çok önemlidir. Kişiliğin belirlenmesine fizyolojik etkenler, Grup-aile ve okul- ve Kültür-özellikle referans (dayanak) grupları olarak kişileri etkileyen bu toplumsal birimler-kişiliğin gelişiminde çok önemli rol oynarlar (Çulpan, 1978, s.12,13).

İşte bunun içindir ki grup kavramı üzerinde Türk gençliği açısından durulmasında büyük bir gereklilik ve barışık bir toplum açısından yarar vardır. Hem bireysel ve hem de kurumsal açılardan incelenmesinde de yarar görülmektedir. Çünkü bir kurum ve kuruluşun, bir grup ve örgütün, bir şirketin verimliliği ve başarısı; onların içinde yer alan ya da katılan bütün bireylerinin bir diğer deyişle; yönetici ve çalışanlarının verimliliklerinin toplamına eşittir. Bu saptamayı devlet düzeyinde düşündüğümüzde vatandaşın ortak alanının artırılması ortak hedef ve ideallerin bir ulusal politika biçimine dönüştürülmesini ve simge ve sembollerin içselleştirilmesini gerekli kılar. “Her işi kendi gören, bütün yetki ve sorumluluğu tek başına elinde tutan yönetici çok iyi niyet sahibi, çok çalışkan ve çok bilgili olabilir, fakat maalesef insanlardan anlamayan, insanları çalıştırmasını bilmeyen ve astlarının iyi niyet ve inisiyatifini sağlayamayan adamdır” (Osman, 1985, S.4). Bu saptama ilköğretimden başlayarak tüm okullarımıza kadar yöneticilerde olumsuzluk içermekte milliyetçi ve Atatürkçü olması gereken tüm kurum yöneticileri için de geçerli kabul edilmelidir. Ne yazık ki üniversiteler de buna dahildir. Önemli olan bir grup, bir kurum ve bir ülke bilincinin ve kültürünün oluşturulmasıdır. Bu grup, kurum ve daha kapsayıcı olan aidiyet duygusunu perçinleyen ülke kültürünün ulusal mensubiyet duygusu ile temsil edilmesi anlamına gelir.

Çeşitli, etnisite veya dini inanç gibi farklılıkları olan kişilerin yan yana gelmesinden, bir birim olarak yer alınan birliktelikler grup değildir. Bunların hepsinin bir sosyal grup olarak nitelendirilmesi mümkün değildir. Bunlar cemaat ya da etnisite topluluklarıdır. Çünkü bir grup içinde bulunması gereken iki temel özellik vardır. Birincisi grup içindeki insanlar birbirleriyle iletişim

kurularlar; ikincisi de aralarında etkileşim örüntüleri (davranışları) oluştururlar. O halde grup için şöyle bir tanım yapabiliriz. “Karşılıklı iletişim kurularak karşılıklı ilişkide ve karşılıklı etkileşimde bulunan insanlara grup diyoruz” (bkz. Fichter, 1996). Örneğin yığın kavramı gruptan farklı olarak; etkileşimsiz bir fiziki yakınlığı ifade eder.

Fichter Sosyoloji adlı eserinde grup ve grup oluşum süreçlerini ele almış önemli açıklamalarda bulunmuştur. Bu bağlamda grupların sosyolojik boyut içinde anlamlandırılabilmesi için, grup teriminin özelliklerinin bilinmesi gerekir. Grup hem üyeleri tarafından ve hem de gözlemcilerince tanınabilmelidir. Grupların dayandığı bir sosyal yapısı ve her üyenin sosyal statüsüne uygun konumlandırılan bir pozisyonu vardır. Grubun her üyesi sosyal rolünü oynayarak katılım ve grup örüntüsü gerçekleşir. Grubun üyeleri arasındaki ilişkiler, hızlı bir iletişim ve karşılıklı etkileşim esasına dayanır. Bu süreç tüm grup üyeleriyle birlikte veya kurulan karşılıklı haberleşmeyle işler. Her grubun üyelerinin oynadığı rollerden oluşan davranış normu vardır. Davranış normlarının yazılı olması, yönetmeliklere geçmiş olması zorunlu değildir. Davranış normları tüm grup üyeleri tarafından en ince ayrıntılarına kadar bilinen, anlaşılabilir ve izlenen davranış örüntüleridir. Bunlar davranış seti olarak davranış kalıplarını oluşturur.

Grup üyeleri öncelikle belirli ortak ilgi ve değerleri paylaşır. Ortak ilgi ve çıkarların varlığı grup üyelerinin bu değerleri algılamada ve uygulamada bir çatışmanın çıkması ve grubun dağılmasına yol açması halinde daha iyi anlaşılır. Grubun sosyal bir hedefi ve amaca uygun eylemleri de vardır. Grup üyeleri için hedef, grubun varlık sebebinin veya niçin var olduğu sorusunun cevabını da oluşturur. Her grubun görece de olsa sürekliliği esastır. Yani bir grubun belli bir zaman dilimi içinde ölçülebilir bir dayanıklılığı olmalıdır. Bu grubu yığından ayıran en önemli faktördür. Bir gruba katılmanın çeşitli yolları vardır. Bazı gruplarda bireyin seçilmesi, bazılarında atanması bazılarında da davet yolu ile grup üyelikleri gerçekleşir. Örneğin, aile grubu üyeliği doğumla, akrabalık grubuna evlenmeyle, arkadaşlık grubuna ise önemsenen kurallar ve beklentilerle, sermaye grubuna ise parasal güçle veya çeşitli entrikalarla girilebilir. Açık gruplar ya da kapalı gizli gruplar söz konusu olabilir. Bunlar resmi belgeli veya isimlendirilmiş ama resmîleşmemiş bir çizelge içinde bulunabilir. Her bir grubun ayrı ve farklı hedef ve amacı olabilir (Fichter, 1986, s.54).

Grup üyesi yapılmak istenen kişilerin belirli test ve sınavdan geçirilmesi istenebilir. Bu grubun amacına ve hedefine uygun olup olmadığı yolunda gereklidir. Bazen gruba törenler yolu ile katılım söz konusudur (lions ve benzeri). Burada gruba yeni katılanlara duyulan sempati ve saygı vardır. Grup içinde önemli bir rolü olacağı yönünde mesajlar verilir. Diğer bir gruba katılım yolu ise aidat verme usulüdür. Gruba katılım için belli bir miktar aidat öngörülmüştür. Genellikle gönüllü birliklere kampanyalar yoluyla katılmalar söz konusudur. Bu tip birlikler demokratik, çoğulcu, açık rejimlerde orta sınıfın ve üst elitlerin etkinlikleri olarak örüntüleşmiş toplumsal katılımlardır.

Grupların sınıflandırılması da farklı farklıdır. Kimisi büyükten küçüğe, kimisi eski ve dayanıklılıktan en yeni ve değişene yani sürekli olup olmadığına göre farklı yaklaşımlarla ele alınır. Grupların süreklilik esası içinde diğer özellikleri de dikkate alınarak aşağıdaki sınıflandırmaları yapabilmek mümkündür. Katı yapılaşma – Gevşek yapılaşma (yapıya göre) Grup üyelerinin beklentilerine (sosyal role göre), iletişim yoğunluğuna, yakınlığına (karşılıklı ilişkilere göre), davranış standartlarına göre sosyal değerlerin çeşitlerine göre, sosyal hedeflerin çeşitlerine göre, iç grup – dış grup arasındaki farka göre, referans grubu davranış modeline göre olmak üzere çok çeşitlidir.

Grup sınıflandırmalarında en yagın kullanılan ölçütlerden biri grupların ortak temelleridir. Ortak geçmiş, ortaklaşa paylaşılan mekânlar, benzer bedensel özellikler, ortak ilgiler, evrensel düzeyde geçerli bir grup anlayışı, sağduyuya yakın kategorik bir sınıflandırma yapmamıza ancak bu temellerde izin vermektedir. Grupların en doyurucu ve sosyolojik açıdan en önemli bir sınıflandırması; grupları insanların grup yaşamında yerine getirmek zorunda oldukları temel evrensel sosyal işlevlere dayanarak sınıflandırmaktır (Fichter, 1996,S.54,56).

Bütün bu anlattıklarımızdan sonra beşeri kaynakların grupsal değeri, önemi ve işlevselliği açığa çıkıyor. Özellikle Türk gençliği ve aidiyet duygusu güçlü bir nesil için daha da önem arz ediyor. Acaba bilimsel anlamda Türk kültürünü yönlendirip biçimlendirenler, ya da bu eğitimi ve siyasal kültürü vermek zorunda olanlar grup oluşum süreçleri içinde, gençlerin enerjilerini değerlendirebilmişler midir? Bir ülkenin kalkınması ve refahı o ülkenin üretim kaynaklarının ve teknolojik hedeflerinin içinde yer alan öngörü ve yaratıcılık ile doğrudan ilgilidir. Çünkü yaratıcılık gibi yaradana ait kabul edilen kavrama yine yaradanın bahsettiği insan zekâsının dünyevi boyutu olan teknolojik buluşlar ve yetenek enerji yoğunlaşması özellikle gençlerimizde gündeme

getirilmesi gerekiyor. Bu sadece bedensel yani yaş olarak bir gençliği temsil etmiyor. Duruş ve düşünüş ile ilgili yeniliği ve açıklığı temsil ediyor. Arthur Kessler'e göre yaratıcılık, insanın içindeki fazla enerjinin kullanılmasıdır. Bu bağlamda Jerome Wiesner bakın ne diyor: Belki kullanılmayan maddi kaynaklar muhakkak kaybolmuş sayılmazlar, fakat kullanılmayan insani kaynaklar daima yok olmuş demektir.

Günümüzde giderek önemi artan sağlıklı birey, sağlıklı toplum olgusuna yönelik verilerin temelinde psikolojik algılamalara yönelik kavramsal tanımların oluşturduğu davranış örüntüleri gündeme geliyor. İnsanın ve çevrenin yönetilebilir ve sürdürülebilir olması, diğer bir deyişle insan topluluklarının grup bilincine yönelik ruh sağlığı, diğer gruplarla kurabildiği ya da kurduğu doğru, düzeyli ve düzenli iletişimin etkileşime dönüştürülebilmesinde yatmaktadır. Bir bakıma, toplumun ruhsal sağlık faturası, onu teşkil eden ayrı ayrı bireylerin içindeki enerji ile eylem düzeyleri arasındaki farktan meydana gelmektedir (Sidney J.Pornes).

İşte bütün bu açıklamalarımızdan sonra grubun bireye ve topluma etkisine ve gücüne yani grup dinamiği'ne değinebiliriz. Bir grup içindeki ilişkiler, grubun oluşumu ve işleyişi olarak ifade edilen grup dinamiği kavramı irdelendiğinde; genellikle insanların yalnız oldukları zaman davrandıkları tarzın dışında daha farklı davrandıkları görülür. O halde insan çevresinden hızlı bir biçimde etkilenmektedir. Kötü alışkanlıklar ve yaşam tarzı toplumsal dokunun standartları ile örtüşmediğinde kişi kavramları tam olarak değerlendirme ve genel toplum kurallarına uyabilmede başarısızlığa ve uyumsuzluğa düşer. Bir de biyolojik yapısında muhtemel sorunlar varsa beden bio-enerji ürettiğinden bedende negatif enerjiler doğar ki bu da iç dünyasından gelen eğilimleri körükler karar verebilme yetisini bozar. Böylece çevresel faktörlerin ve kişilerin olumsuz temsili gündeme gelir davranışları da akıl yürütmeden çıkarak gayri iradi bir eğilim ve eyleme dönüşerek toplumun benimsemediği sapkın diyebileceğimiz uç örneklerle gelişir. Özellikle çocukluk döneminde yaşanan denetimsizlik ve sevgisizlik eklenince ana kültürün doğru algılanması söz konusu olamaz. Benimsenmeyen, abartılı ya da toplum dışı bir psikolojik yapıya bürünür ki onun ruh sağlığını da bozar. Acaba neden böyle bir gereksinim duyulur onu irdelemek yararlı olabilir. Bu bağlamda insan davranışlarının değişikliğine ilişkin bazı önemli noktalar şu şekilde özetlenebilir. Statü hiyerarşisi grubun daha dikkatli olmasının temel koşuludur. Gruba katılım sonucunda katılan üye etkilenir ve bu grubun tutum değişimine

etkisi (benzeşme) anlamına gelir. Burada sosyalleşme kurumunun ilki olan aile akla gelir. Grup hedefini ciddiye almak zorunda olduğundan mekanı, ekonomiyi, yetişmeyi ve zamanı iyi yönetmek zorundadır. Bu nedenle grubun verimliliğe etkisi (motivasyon) yüksek derecede hissedilir. Ayrıca uyum ve bağlılığa, nitelik arttırmaya yönelik hedefi yakalayabilmek için psikolojik zorlukların aşılması gerekir. İşte bu durumda grubun risk almaya etkisi(sorumluluk) düzeyi artırılmış olur.

Sonuç olarak diyebiliriz ki, grup dinamiği öncelikle bireyin -insanın- psikolojik süreçlerine bağlı şekillenir, bireyin bulunduğu toplumsal grubun etkisi ve etkinliği ile ölçülebilen etkileşime yönelik benzeşim güdüsü sonucu verimliliğe ve sorumluluğa doğru bir dönüşümle örüntüleşmiş bir davranış biçimini alır. Bu nedenle gençlik gruplarının şevk ve isteklerinin artırılması ve fonksiyonel hale getirilmesi gerekiyor. Bu süreç aynı zamanda kurumsal yapılarında açıklığı, dürüstlüğü, eşitliği, tarafsızlığı ve siyasal erkin ulusal çıkar ekseninde demokratik işleyişini gerektirmekte; tüm çalışanların motivasyonlarının artırılmasında da gerekli bir ön koşul olarak karşımıza çıkmaktadır(bkz.Tuncay, 2007).

Bireylerin katılımı sonucu oluşan gruplar ister formel-biçimsel- olsun, isterse informal -biçimsel olmayan- biçimde kabul edilsin, nihayetinde karşımızda az ya da çok bir kitlenin varlığını gündeme getirir. Bireylerin psikolojik algısından kaynaklanan psikolojik süreçleri artık kalabalığın, çevrenin ve kullandığı teknolojik aygıtların örneğin telefon ve bilgisayar gibi bunların da etkisinde farklı eğilimleri betimleyen davranış seti geliştiren psikolojisiyle örtüşmekte, kalabalığın davranış örüntüleri, zihinsel süreçlerimizde yer etmektedir. Özellikle biçimsel olmayan-informel yapılarda bunlar mantık zincirinden uzak, duygu ve heyecan yüklüdürler. Özellikle sapmalar ve kabul edilebilir değerleri aşan davranış bozuklukları böyle doğar. Yığınları teşkil eden insanların beklentilerinin yönlendirilmesinde kişilik oluşum süreçlerinin ve aile ve çevrenin popülerize ettiği yaşam tarzının ve buna bağlı eğilimlerin iyi analiz edilmesi gerekir. Çocukluk döneminde sevgi ve ilgiden yoksun kişiler yanında özellikle ekonomik zorluklar içinde bulunan ailelerin ve eğitim durumlarının etki düzeyinden söz etmek doğru bir yaklaşımdır. Toplum denetiminden yoksun, yaşamları kopuk çizgilerle yüklü, karamsarlık boyutu yüksek hatta yalnızlığa itilmişlik algısının yerleşmesi sonucu bireyin iç kontrolünden uzak olması da esrar eroin, uyuşturucu gibi bir takım kötü alışkanlıkları ve cinsel sapkınlıkları, kısacası toplum değerlerine ters davranış

setlerini açığa çıkarabilir. Bir diğer etkili faktör de gelecekte umudunu kesmiş yüksek ideal ve hedef beklentisi olup ta gerçekleştiremeyen bireylerin böyle bir eğilim taşınması ve umursamaz bir yaşam tarzını benimsemesi mümkündür. Bu nedenle gündelik ihtiyaçlarının karşılanmasıyla bile ilgilenmeyen ve umursamazlık sendromuna kapılmış aile, kurum ve insanlardan meydana gelebilecek bir toplumun yüksek ideallere taşınabilmesi zorlaşır. Bu ileri sürdüğümüz varsayımlar hiçte iddialı görüşler değildir. Ayrıca ekonomik düzeyleri iyi olanların birey ve ailelerin bile aynı sorunlarla karşılaştıkları görülür. O halde çevresel faktörler ve gelişmeye etki eden süreçler son derece etkilidir. Çevrenin nispeten daraltılması, sınırlarının çizilmesi ve ilgi ve eğilimlerinin hobilerle, spor, sanat ve kültürel faaliyetlerle desteklenmesi doğru bir Türkçe ile iletişim kurabilmesi kişinin dağılmasını ve yanlışlardan arındırılmasını, sosyal dokunun da oluşumuna katkı yapar ya da gündeme getirebilir (Tuncay,1999). Çünkü önerilen bu yol ve yöntem böylece toplumun onaylamadığı farklı ve marjinal düşünce sistematiği yerine duyarlı, tutarlı ve sağlıklı bir düşünce yapısını getirebilir.

İşte bu nedenlerle yığınların içgüdüsel hareketi birlikten güç almaya, kuvvetli olmaya dayanır. Özellikle “bir ben değilim herkes bunu böyle yapıyor, ben de böyle yapıyorum bu benim tercihim” gibi olumluya değil olumsuzluğa yönelik zihinsel yapı gelişir. Bu kitleler içindeki kişilerde var olması muhtemel eğilimler, durum ve özellikler farklı farklı gelişebilir. Bunlar sıralı olarak görülmeyebilir. Her grubun hedef ve amacı doğrultusunda bazıları veya bir kaç yan yana görülebilir. Bunları sıralayacak olursak, bilinçli hareketin kaybolmaya başlaması, söylem ve eylem birliğinin oluşması, duygusal hareket etme eğiliminin artması, düşünce ve hayallerin hemen davranışa dönüştürülmesi isteği, bastırılmış duygu ve düşüncelerin ortaya çıkması, tatminsizliğin giderilmesi gibi özetlenebilir. Bu sürece küresel bir etkiden de bakmak gerekir. Küresel anlamda verilmek istenen mesaj özellikle küresel aktörlerce de koordine edilir. Toplumun psikolojik algısının değişimi küresel çıkar gruplarının da işine gelir. Bu yönde politika ve siyasaın uygulanması o ülkeyi yönetenlerden karar olarak beklenir.

Diğer yandan “kitleler psikolojisi” adlı kitabın yazarı olan sosyolog Gustav Le Bon'a göre, “kitle ortak bir duygu ve ruh etrafında toplanan bireylerden oluşmakta. Kitle arasında, bireylerin kişisel farklılıklarını silikleşmekte; böylelikle de bir çeşit kolektif ruh bilinci oluşmakta. Kitleyle birlikte hareket eden bireyin, entelektüel kapasitesi az çalıştığından; yalnızca

kolektif ruh doğrultusunda hareket ediyor, düşünüyor, hissediyor. Ayrıca bu kolektif ruh insana öyle bir güç veriyor ki, kitle içgüdüsel, hoşgörüsüz, saftirik hâle geliyor. Hipnotize oluyor; şüphe, mantık, kararsızlık gibi refleksleri tamamen yitiriyor. İmajlar doğrultusunda düşünmeye başlayıp, kelimelere ve formüllere karşı duyarlaşıyor. Devletin gücü de, bu kitle tahayyülünü doğru kanallara yönlendirmekten geçmekte. İnsan davranışlarını yönlendirmek amacı güdenler, itkilere ve ilkel duygulara hitap etmeli. Fakat bunun için bir "kitle kılavuzunun" varlığını gerekiyor. Bu şahıs, retoriğe hâkim ve despotik olmalı ki, kitlenin otorite ihtiyacına karşılık gelsin" biçiminde bir yaklaşımda bulunuyor (www.ttnet.com tr).

Le Bonn, kalabalıklarla ilgili şu saptamalarda bulunmaktadır: -Kitle yönlendiricilerin rolü (provokatörler), -Kitlesel davranışların ortaya çıkması, -Baskı altında tutulan isteklerin açığa çıkması (cinsel dürtüler dahil her türlü saldırı), -Kitle davranışını sınırlayan etkenler, -Duygusal etkenler, -Ahlaki davranış, -Liderlik, -Dış etkenler (hava ve iklim koşulları vb.), -Mülki idarenin güvenlik tedbirleri ve kararlılığı ve Halk desteği ve Denetim modelleri gibi.

Özellikle kamu yönetimi içinde yer alan yönetenler ve yönetilenlerin bazı kuralları bilmesi ve bunlara uyması ve uygulaması hem kendilerinin ve hem de bürokratik yönetsel grubun başarılarını artırır. Grup Dinamiğini bu yönüyle değerlendirmek, hem psikolojik örüntüleri ve hemde motivasyonu sağlıklı ve bilgi temelli ortak bir iletişimle kurabilmek demektir. Burada kurum kültürünün de geliştiğini ve yerleşmesinin sağlanabileceğini belirtmeliyiz. Grup motivasyonunun artırılabilmesi için üretim sürecinin yönetimi, iş, grup gereksinimleri ve bireyler açısından yapılması gereken bazı eylem ve düşüncelere de vardır. İşle ilgili olarak; hedeflerin netleşmesi, standartların belirlenmesi, geri bilgilendirmelerin yapılması, düşünce ve fikirlerin paylaşılması, var olan tüm yeteneklerden ve deneyimlerden yararlanılması yeni uğraşı alanlarının geliştirilmesi ve bilgi düzeyinin artırılması ve yönetimlerin de adil ve tarafsız şeffaf ve özellikle ahlaki olması gerekir. Grup gereksinimleri içinse; toplantıların yapılması, yapıcı ve yol gösterici çözümlerin bulunması, bunların yanında sosyal faaliyetlerde bulunulması kaçınılmazdır. Gruba ait bireylerin rollerinin, işlerinin karşılıklı olarak bağımlılıklarının net olarak belirtilmesi, bireysel hedeflerin konulması, gelişmelerinin düzenli olarak izlenmesi, yöneltme ve yönlendirmelerin düzenli yapılması, bireysel inisiyatiflerinin-sanat, edebiyat ve kültürel etkinlikler gibi- mutlaka teşvik edilmesi ve desteklenmesi ayrıca ödüllendirilmesi psikolojik algı ile

örtüştürülen grup motivasyonu açısından zorunludur. Ayrıca kolektif bilinç oluşturabilmek ve kamusal alandaki hizmetleri en üst düzeye ulaştırabilmek, devlet aygıtını geçici olarak yönetmeyi eline alan iktidarlar için yöntem ve politikalar geliştirmesi ve sadece kendi hükümetlerinin bir sorunu olmadığını bilerek devlet politikası gibi projeler üretmesi kaçınılmazdır. Kendi ulusal çıkarını koruyamayan hiçbir karar ve politika metodolojik olarak doğru kabul edilemez. Diğer bir ifadeyle siyasal yönetimde belli kavram ve kuralların bilinmesi yanında, devlet adabına yakışır alınan siyasal kararlara da uyulması, toplumsal huzur ve güvenin barış ortamının doğmasına, ülke olarak daha başarılı olunabilmenin yollarını da açacaktır.

GÜNCEL EKONOMİK SOSYAL KÜLTÜREL AÇILARDAN MARKA MODA VE MÜZİK ÜÇGENİ İÇİNDE TÜRK GENÇLİĞİNE ETKİ EDEN SORUNLAR

Türkiye cumhuriyeti Devleti kurulduğundan bu yana iktisaden kalkınmanın önemini kavramış, bir dizi programlar ve projeler üreterek ve çeşitli yöntemler deneyerek sanayi sektörü başta olmak üzere; gerek kamu gerekse özel kesime yönelik istihdam yaratıcı uygulamaları hayata geçirmiştir. Doğal olarak iktidara gelen her siyasi partinin ideolojisi yönünde gerçekleştirilmeye çalışılan yatırımlar bazen zamanında; ama genellikle de uzun süreler içinde gerçekleştirilmiş, sosyal yapının dinamik ve değişen yapısına tam olarak ayak uydurulamamıştır. Türkiye’de özellikle demografik yapıdaki hızlı değişimlerin nedeni hızlı ve oldukça niteliksiz bir nüfus artışından kaynaklanmış; 1950’lerden sonra hızla artan kentleşmeyle birlikte sorunlar giderek artmış, kentlere göç eden yeni konuklar ile genç nüfusun talepleri karşılanamamıştır. Ülkemizdeki ekonomik ve sosyal sorunların çözümünde kaynak-verimlilik hedef planlarında yetersiz kalınmış, ana hedeflerde dahi uzlaşma sağlanamadığı ve ulusal tercihler öngörülenlerin aksi olarak gelişip gerekli düzeltme ve tedbirler ortaya konulmadığından hızlı bir kalkınma ve sanayileşme sağlanamamıştır. 1963 yılından bu yana gündeme getirilen beşer yıllık kalkınma planlarından sıkça uzaklaşmış; zaman zaman da çelişkili uygulamalara yer verilmiştir. Aslında iktisadi teşekküllerin en önemli sorunlarının başında para ve sermaye birikimi ile teknoloji yenilenmesi gelmiş; gerek beşeri kaynakların ve gerekse doğal kaynakların yeterince değerlendirilemediği görülmüştür.

Bütün bu kaynakların bulunması, işletme ve fabrikaların kurulması artan sosyal sorunlar ve kurumsal yapı ve hedefler tam olarak belirlenemediğinden, çağımızın belki de en önemli konularından ve sorunlarından birisi olan “verimlilik yönetimi” ve “istihdam politikası” kavramı tam olarak anlaşılammış ya da siyasal psikolojik yönden dışa bağımlılık sürdürülmesinden gerçek boyutlarıyla algılanamamıştır. İşte bu nedenle yarının birer büyük işletme yöneticiliğine aday olan genç kuşakların büyüyen Türkiye’nin temel sorunlarını öğrenmesi gerekiyor. Bu süreçlerden birisi olan verimlilik yönetimini ve istihdam politikasını sadece kârlılık olarak ele almayı; aynı zamanda ulusal zenginliğimizi, ulusal enerjimizi ve milli kalkınmamızı ortaya çıkaracak bir süreç olarak görmesi yönünde ulusal bilincin arttırılması kaçınılmazdır. Bu nedenle çağımızın yeni kavramlarından birisi olan beyin fırtınasını içinde barındıran değişim yönetimi ile örtüştürebilmesi hedeflenmelidir. Bu bağlamda iktisadi sorunların sadece ekonomik sonuçlar doğurmadığını ve buna bağlı birçok sosyal ve kültürel sorunun da gündeme geldiğini belirtmeliyiz. İşte bu sosyal sorunların başında gerek genç nüfusa iş imkanı yani istihdam olanağı yaratılması yanında küçük işletme ve orta büyüklükteki işletmeler dahil, tüm sanayi ve iktisadi teşekküllerin verimliliğini arttırmak ve buradan oluşacak katma değerini paylaşımına ortam hazırlamak zorundayız. Ülkemizde son derece önemli bir yer işgal eden ve birçok ailenin geçim kaynağı olması yanında; birçok kişiye de istihdam imkânı yaratabilen, gelecek büyük yatırımların alt yapısını oluşturan ve mutlaka desteklenmesi gereken Küçük ve Orta Büyüklükteki İşletmelerin değerlendirilmesi, öğretilmesi zorunludur. Aslında KOBİ olarak adlandırılan esnaf camiasının sorunları; genç kuşakları yakından ilgilendirmekle beraber, ülkemizin temel sorunları olarak karşımıza çıkmaktadır. Bu kuruluşların yönetimleri daha fonksiyonel, daha dürüst çalışan ve daha bilgili kendilerine ekonomik ve siyasal çıkar sağlamayan kişilerce yönetilmesi ve üyelerinin hak ve menfaatlerini koruması yönünde oligarşik bir işleyişten de kurtarılmalıdır. Çünkü Türk insanının dayanışmasının, girişimciliğinin ve yeteneklerinin aynası olan esnaf oluşumları çok eskilere dayanan bir tarihsel süreç içinden süzülerek gelen sosyal, kültürel ve ekonomik karakterli bir nitelik taşır. Bu işletme ve kuruluşlar giderek çeşitlenen sanayi anlayışındaki esasları, detayları ve çeşitliliği yakalamada adeta okullar olarak görev yapmakta ve usta-çırak ilişkisi içinde devlete sıfır maliyetle yetişmiş eleman kazandırmaktadır. İşte bu nedenlerle diğer bir çalışmamızda daha detaylı işlenen marka moda ve müzik üçgeni içinde insan ilişkilerinin ele alınması gerekir. Dünya Fikri Mülkiyet Örgütünün(OMPI-

WIPO) tanımına göre marka; bir ticari ya da sınai kuruluşun ürünlerini diğerlerinden ayırt etmek için kullanılan bir işaret olarak tanımlar.

Demek ki markalaşma ülkenin gelişmiş pazarını da temsil eder. Oysa ülkemizde marka algısı yüzlerce işteğal konusu içinde üretim yapan fakat markalaşmayan işletmeler olarak görülür. Moda yine markaya bağılı özellikle hazır giyim sanayi için hazır giyim ürününün yani giysilerin stili, modeli, desen ve tasarımı, kesimi ve de rengi gibi hususları içerir ki insan ilişkilerinde önemli bir yer tutar. Oysa yine ülkemizde önemli bir oranda bu işle meşğul olan kadın erkek modistler ve moda evlerinin ulusal kültürü temsil edememesi gerçeğı yaşanır. Tüketici ile marka ilişkisi arasında bir bağı oluşmuştur. Çağımızda tüketim kalıplarının belirleyicileri birbirleriyle iletişim ve etkileşim içindedir (Tuncay, 2008). Bireyin davranış kalıplarını reklam ve sloganlar, film ve senaryolar, podyumlar, mankenler ve aktörler ile siyasal ve parasal elitler belirler. Müzik dil ve kültür öğesinin belki de en önemli öğelerinden birisidir. İnsan yaşamını belirler. Duygu, düşünce, izlenim ve tasarımları biriktirilmiş olan ana kültürün ekseninde ve belli bir amaç ve yöntemlerle insan ruhuna hitap eder. Bu güzelliğı ve duyarlılığı ifade eder ki biçimlendirilmiş ses armonisi içinde estetik bir bütünü de teşkil eder. Bu yönüyle müzik hem sanat ve hem de bilimsel bir içerik taşır. İşte bu özellikleri ie müzik bireylerin ve ait olduğu toplumun hem duygusal bağıını hem de değerlerin algılanışını akıl ile ortaya koyar. Toplumsal duyuş ve düşünüş zenginliğini açığa çıkarır ve toplumun düzeyini de belirler. Gelişim ve değışim çizgisini tayin eder. O halde müzik evrensel olmakla birlikte bir toplumun aynasıdır aynı zamanda. Bu yönüyle de ülkemiz yerel anlamda saz ve diğere müzik aletleri imalatı ile bu alanda üretim yapan ve ülke çapında dağılmış olan bu kişilerin kurumsal yapılara milli sanat ve etkinliklere kavuşmamış durumundadır. Bu nedenledir ki KOBİ'ler milli kültür gelişimi açısından yeniden yapılandırılmalıdır. AB sürecinde yaşanan tüm olumsuzluklar esnaf kesiminin giderek artan önemini ve ülke ekonomisine katkılarını da ortaya koymuştur. Milli Eğitim ile işbirliği arayışlarına değınmek önem arz etmektedir. Esnaf ve Sanatkârlar Odalarına kayıtlı yöneticilerinin kendi mensuplarının sorunlarını çözdüğünü ve üyelerinin sadece aidatlarını alarak çalışmalarını yürüttüğü yolunda yoğun şikâyetlerden dolayı bu kurumların yeterli olduğunu söyleyemeyiz. Yaptığımız gözlem ve araştırmalar bunu doğrulamaktadır. Bu odalar sadece aidat toplayan, esnafı bile ziyaret etmeyen, aidat ödenmediğinde yazı gönderip cezai işlem uygulayan fonksiyon dışı ve basamak kurumlar olarak kamuoyunda algılanmaktadır. Bu örgütlerin hedeflerini, sorunlarını ve çözüm önerilerini akademik yapılarda görev alanların

araştırma konularına eklemesinde ekonomik olduğu kadar milli kültür ve ulusal bilinç açılarından da yararlı sonuçları vardır. Zira genç kuşakların KOBİ'lere yönelerek ve bu önemli alanda yoğunlaşarak faaliyet gösterebilmeleri ulusal kültürün arttırımını pekiştireceği gibi, yerli malı üretim ve marka odaklı yani Türk markaları teşvikiyle de üretime yönelik istihdamı yaratabilmesi mümkündür. Bu nedenlerle milli eğitim ve milli kalkınma politikalarının milli çıkara dayalı politikalar ile örtüştürülmesi gerekiyor. Umutsuz, gelecekte kaygı duyan gençlerimizin aralarında geliştirebileceği grup dinamiğinin psikolojik temeli milli dayanışma ve kalkınma algısı olabilmelidir. Türk gençliğinin sadece boş zamanı değerlendirmek için kurulan arkadaşlığa, yabancı müziğe, marka özentisine ve tüketime yönelik yabancılaşmış ve kirletilmiş bir Türkçe ile birbirine bağlanması olanaksızdır. Doğru bir Türkçe ile iletişimin kurularak etkileşime dönüştürülmesi, proje üretmeye ve üretime yönelik ulusal bilince dönüştürülerek, iş ortaklığı anlayışına dayanandırılmasının yolları mutlaka aranmalıdır. Buna kurumsal ve siyasal yapılar olanak vermelidir. Milli Eğitim bu yönde ele alınmalı, yönetimleri düzeyli, bilgili, isteklerini bireysel değil, kamu adına yapmak zorunda olduğunu bilen kişilerden yarışma biçiminde yani sınavlarla işbaşına getirilmelidir. Her yerde sınav var, ancak böylesi temel bir kurumda atama, liyakati ve sadakati temsil edemiyor. Çocuklarımızın milli bilinçten uzaklaştırılmasının en önemli nedenlerinden birisi de milli eğitimin bozulması ve hatta siyasallaştırılması, ne yazık ki cinsel istismarlara bile ortam hazırlar hale getirilmesidir. Gençlerimizin ve çocuklarımızın boş zamanları israf edilmemelidir. Üretimin aynı zamanda ulusal bir görev ve hedef ifadesi doğrultusunda zevkli ve onurlu bir faaliyet olduğu tezi işlenmelidir.

Gençlerin enerjilerini birleştirerek, hem ülke içinde ve hem de ülke dışında alternatif güç haline gelebilmelerinin mümkün olduğunu ve bunun sadece isteklendirilmelerinin-motivasyonlarının- arttırılmasına bağlı olduğunu ortaya koyarak ulusal bir kimliğin öneminin vurgulanmaya çalışılması gerekiyor. Kısacası devletin kesesinden ve kasasından beslenen herkesin sorumluluğunun bilincinde olup, işsizliğe ve yatırımsızlığa ve hatta yönetimsizliğe çözüm aramak durumunda olduğunu belirtmeliyiz. Ülkeyi yönetenlerin, yönetilenlerden daha akıllı olmadıkları, onların sadece siyasi oluşumlara katılarak yönetenleri etkileyerek görev başına getirildikleri düşünülürse; son derece yüksek düzeyli, enerji yüklü, yetenekli ve girişimci bir ruha sahip Türk gençleri yönetenlerin çok çok önünde ülkeyi refah ve mutlulukla donatabilecek donanım ve güce sahiptir. Sadece onlara güvenmek ve fırsat vermek ve tecrübelerimizi onlara aktarabilmek zorundayız.

Bu sürecin başarısı tüm çalışanların -öğretmen, memur vb.-meşru zeminler üzerinde, yönetenlerden hesap sorabilme bilincini kazanmalıdır. Bunun için bilgili olmak ve korkmamak durumundadır. Hiçbir yöneticinin çiftliği yoktur. Kamu kurumları kamusal bilinçle yönetilmek zorundadır. Siyasetçiler de öyle geçici bir süre için iş başına getirilmiştir. Vatandaş sadece sandık önüne geldiğinde değil; tam tersine demokratik sivil inisiyatifli, şiddet ve teröre dayanmayan eylem ve hak arama yollarının tümünü deneyerek siyasal erkin yanlış karar ve uygulamalarına karşı çıkabilmelidir. Bunun için kamusal sorumluluğa ait siyasal hizmetin yürütülmesinde sisteme ve yönetimlere katılarak ya da karar süreçlerini etkileyerek hak arayabilen konuma gelebilmek demokrasi için olduğu kadar rejimin selameti içinde gereklidir. İşte bu süreci hızlandırarak temsil edebilecek bireylere ve halka en yakın etki alanı yaratacak demokratik grup ya da grup oluşumu gençlik eylemleridir. Bu birliktelikler aynı zamanda gençlerin işbirliği içinde iş yapabilme yeteneklerinin hazırlanabilmesi ve yeni ufukların açılabilmesi sürecini içerir. Bundan korkmamak ve yanlış değerlere ait düşünsel alt yapı oluşturmamak gerekir. Yönetenler de bu eylemleri demokratik haklar bağlamında ele almalı açıklık ilkesi yönünde hak talebine yönelik siyasal davranışları desteklemelidir. Açıksası demokratik haklar bağlamında olduğu kadar kültürel değerlerin korunması ve verimlilik ve motivasyonun artırılması olarak ta değerlendirilmelidir. Gençlik araştıran, soruşturan, tartışan ancak bütün bunları bilgi temeline dayandırabilen, seviyeli soru sorabilme ve tavır takınabilme olgunluğuna erişebilmelidir. Yüksek ideal ve hedefleri aynı ya da çok yakın benzer örüntülerle bezenmiş homojen bir grup oluşum süreci, ülkemizdeki bütün bu sorunların ortadan kaldırılmasına katkıda bulunabilir. Fakültelerde sadece teorik ders vermek, hatta bunları bile çok eski bilgilerle idare ederek eğitim sürdürmek, gençlerin moral gücünü kırmakta, motivasyonlarının düşmesine neden olmaktadır.

Fichter'in belirttiği gibi(bkz.1996), en güzel örnek bir sınıf formel yapı içinde bile olsa aslında bir gruptur. Aynı hedefe doğru yönetmek ve yönlendirmek yani motivasyonu arttırmak öğretim üyesinin görevi olmalıdır. Bu grup anlayışı içinde hoca- öğrenci ilişkilerinde, duygusal ve mantıksal bir bütünlük, sevgi ve saygı içinde, korkuya ve kuşkuya yer vermeden; bir büyük dayanışma içinde sürdürülerek özellikle yepyeni ufuklar açabilmenin yolları aranmalıdır. Fakülteler Kar getirme, kârlı dersler alma ve saat doldurma yerleri değildir. Tam tersine sanayi ve çevre işbirliğine dayanan ekonomik, sosyal, kültürel yönden halkını aydınlatabilen kurumlar olmalıdır. Bunun maliyet hesabı asla yapılamaz. Bu koşulları ve ilkeleri kabul edemeyen,

özümseyemeyen bir yapılanma ve istihdam; üniversitelerin fonksiyonelliğini de yok eder. Üniversiteler, hiyerarşik bağları olan kurumlar da değildir. Üniversiteler en iyiyi ve en nitelikliyi bulabilen, onları ülke sevgisiyle yani mensubiyet bilinciyle donatan ve ülkesinin hizmetine verebilen çağdaş kurumlar olmalıdır. Ne yazık ki bu rolün bilincinde olamayan, kamu kurumunu özel dükkânı ve işletmesi gibi görebilen, adeta bu olumsuzlaştırılan sadece not merkezli itici yapıdan beslenen bir zihniyet vardır. Bütün bunların aşılabilmesinin yolu, ehliyetli ve şahsiyetli kollektif grup normlarına uygun gençler yetiştirebilmektir. İşte esnaf dediğimiz bu kesim tümüyle bu sıkıntıları bilen ve adeta eğitim kurumlarının yükünü de hafifleten bir işlevselliği olan aynı zamanda ekonomik ve kültürel boyutlu sosyal kurumlardır. Bu küçük ve orta büyüklükteki işletmelerin iktisadi rolleri yanında sosyal, kültürel etkileri yanında hatta siyasal rolleri de vardır. Bu kadar önemli bir nüfusa ve güce sahip bu kesimin temsili ne yazık ki yeterli değildir. Üniversitelerce, bu alanda ehil kişiler tarafından hazırlanmış ders programları konularak desteklenmesi ve gençlik ve orta öğretimde bu yönde bir kamuoyu oluşturulması, ülkemizin geleceği için kaçınılmazdır. Bu ve benzeri düzenlemelerin, etkinliklerin halka dayandırılmasının yolu, sanat, kültür ve iletişim yoluyla sosyal dokunun güçlendirilmesine katkı yapmaktan geçer (Tuncay 2000), Bu kesime gençlerin yönlendirilmesi ancak yönetenler başta tüm kurumların, medyanın, üniversitelerin, öğretmen ile anne ve babaların da sahip çıkmasıyla mümkündür. Bu ise her alana master planlamayı gerektirmektedir. (bkz. Tuncay, 2007). Bu işlerin başarılabilmesi içinse, Ersin Kalaycıoğlu'nun da belirttiği gibi siyasal katılmanın önü açılmalı, demokratik sistemler aranmalıdır (bkz. Kalaycıoğlu). Ayrıca bu kesimi temsil edenlerin, bu kesimin ailesinden gelenlerin ve bu kesim ile ilgili kafa yoranların demokratik seçimlerle, yani genel merkez kotalarının dışında o bölgede yaşayan vatandaşların katılımı ile belirlenebilen adayların parlamentoya gidebilmelerinin önü açılmalı ve mutlaka yeni yol ve yöntemler bulunabilmelidir.

SONUÇ YERİNE

Türkiye de sosyal dokuyu güçlendiren ve ulusal-millî bir kimlik ile dünyanın önüne çıkabilen bir program ancak psikoloji, sosyolojik, kültürel, ekonomik ve siyasal alanların yeni teknolojilerle güçlendirilerek bağımsız ve bütüncül politikaların oluşturulabilmesiyle mümkündür. Bunun başarılabilmesi için sorunların kamuoyuna mal olması ve çözümleri için bilgi temelli bir algının

yaratılması kaçınılmazdır. Ayrıca seçimle ve belli bir dönem için iş başına gelen iktidarlar içinde cesaret, ehliyet, sadakat ve liyakatinin aranması gerekiyor. Devletin yönetimi sadece siyasal hakkın tevdi edilmesi yolu ile değil, erdem, fazilet ve ahlak bütünlüğü ve üstün bir vatan sevgisiyle örtüşen makro politikalar ve her alanda mutlaka yapılması gerekli master planlamalarla mümkündür. Türk toplumu sadece söz'e dayalı politikalar yerine kalıcı iz'e dayalı politikacıları, yani gerçek devlet adamlarını beklemektedir. İnanıyorum ki katılım ve düşünce boyutu artan, dayanışma içinde olan esnaf ve gençlik bunun yolunu bulacaktır. Yüce Atatürk'ün özlediği tam bağımsız, aydınlık, mutlu ve kalkınmış bir Türkiye tüm Türk gençliğinin ortak ideali biçimine getirilmelidir. Bu sürece Türk halkına yılda bir milyon istihdam yaratabilecek; Lonca'lardan süzüle süzüle gelen esnafların temsil edildiği KOBİ'lerle; diğer önemli bir kesim olan köylü ve çiftçilerimizin sorunları çözülerek gelinebilir. Osmanlı'dan beri sistemleştirilemeyen bu çilekeş kesimlerin omuzları ve alın terleri üzerinde temellendirilmesi gereken kalkınma hareketleri, Türk gençliğinin enerjisi ve gücü ile biçimlendirilerek Türk milletine yeniden bir yükselme ve kalkınma hamlesi kazandırabilir.

Üzülerek belirtmemiz gerekir ki aydın olarak sunulan ya da aydın olduğunu varsayan yeni bir iş dünyası ve iş alanı adeta uluslar arası boyutta kartelleşen bir yapıyı ülke insanına reva görmekte; Türk halkının ve Türk gençliğinin yapabileceği her şeyi ellerinden almakta, bütün bunlara liberalizm dalgası içinde yaklaşmaktadır (bkz.Erkal, 2007). Eğer liberalizmin tutarlı tarafı olsaydı neo-liberalizm doğar mıydı? Eğer bir sistemin önüne yeni kelimesi ekleniyorsa, eskisinde bir hata vardır. Ya da eskisi değerini yitirmiştir anlamı çıkar. Türkiye geçmiş tarihi ve birikimleriyle dünyanın en saygın üyelerinin başında olması gerekirken; ithal edilen her şey-maddi ve moral bütün her şey-bu saygınlığımızı aldığı gibi, adeta üzülerek söylememiz gerekir ki, hem siyasette ve hem de ticarete şamar oğlanı durumuna düşürüldü. Türkiye Cumhuriyetinin onuncu yılında elde edilen motivasyon eğer sürdürülebilse idi, bu gün gerek siyasi, gerekse ekonomik ve sanayi ve gerekse kültürel alanlarla ticari sahalarda beliren sorunların hiçbirisi ile karşılaşılmaz ve bugünkü yapıları ellerinde tutanlara, imtiyazlı hiçbir kişi ve kuruluşa rastlanamazdı.

Türkiye bütün bu olumsuzlukları bir şekilde aşabilir. İşte bunun yolu, Büyük Atatürk'ün bakışıyla örtüşen gençliğe güvenmek ve onu doğru yönlendirebilmek ve işbaşına getirip sorumluluk verebilmekten geçmektedir. Gençlik sadece yaş olarak değil, enerji ve düşünce olarak da yeniliği, hızı ve

üreticiliği temsil eder. Bu nedenle “gençlik ve türk kültürü projesi” topyekün ülkemizin beşeri kaynaklarını değerlendirmek, aklımızı kullanarak düşüncelerimizi eyleme yönelik derinleştirmek demektir. Düşüncelerimiz net ve aydınlık olmalıdır. Düşüncelerimiz bireyselliği değil, toplumsallığı içermelidir. Ve düşüncelerimiz bağımsızlık ve özgürlüğümüzü her zaman ve her yerde savunabilmeli, değerlerimiz asla tartışmalara konu edilmemelidir. Her şeyin tartışılması hiçbir şeyin tartışılmaması anlamına gelir. Bu nedenle düşüncelerimiz sistematik olmalı ve mutlaka derinliği bulunmalıdır. Öngörülerini yüksek olan düşüncelerimiz hiçbir zaman ön yargıya dayanmamalıdır. Ve yine düşüncelerimiz mutlaka bilimsel verilere ve metotlara ve objektif verilere dayandırılabilir. Son olarak düşüncelerimiz uygulanabilir, eylemsel boyutu olan ve Türk halkının somut olarak görebildiği sonuçları hazırlamalı ve mutlaka kamuoyu desteği ile kurumsal bir işleyişi toplumsal verimliliği ve motivasyonu esas almalıdır (Tuncay, 2007).

Çalışma yaşamında Emet Gürel'in de saptadığı gibi ışık ve aydınlatmanın yeri ve önemi büyüktür (Gürel, 2002). Bu ışık aynı zamanda düşünce gücümüzde olmalı ve daima ileriye, çağdaşlığı temsil edebilmelidir.

Hem yönetenler ve hem de yönetilenler düşünceleri bir beyin fırtınası kabul etmeli ve ince ayrıntıları da önemsenmelidir. Bütün bunların başarılabilmesi için çıkarım gücü yüksek ortak alan ve güzel bir Türkçe dil oluşturulup kamusal alan ve kamusal bilinci temsil eden ulusal mensubiyeti yani milliyetçiliği örtüşüren ortak bir ideal ve düzeyli, kapsayıcı ve de kucaklayıcı; barışa ve işbirliğine yönelik davranış setleri yani olumlu tavırlar sergilenmelidir. Kabadayı ağzı ile adeta eflenerek tartışma olamaz. Hele hele medya önünde kamuoyunu ilgilendiren bu tür atışmaların düşünce ve hizmet üretimi içinde asla yeri yoktur. Soru sormak bir sanattır. Soru sorulurken bir şeyler öğrenmek için ya da bir konudaki tereddütleri ortadan kaldırabilmek için veya yapılan uygulamaları eleştirmek ve çözümler aramak için sorulur ve mutlaka cevap verilmesini sağlamalıdır. Yoksa havada bir tartışma seviyesiz bir görüntü ve gürültü hatta kargaşa ortamı yaratır. Kendi sorduğumuz sorunun cevabını kendimiz verirsek bu soru sormak olmaz. Hizmet etme yerine, sorun üretme ve sorunları büyütme anlamı doğurur. İnsan eğilimi bu sorunları alt katmanlara yani etnisite ve cemaatleşmelere taşıyarak gerçek dışı dedikodu ile kamuoyunu yanıltabilir. Bilimsellikten uzak kavram kargaşasından beslendiği de düşünülürse; esrar, eroin, içki ve kumar gibi kötü alışkanlıklar ve sapkın cinselliği de temsil eden şiddet ve terör gibi negatif eylemler gündemimizden

asla inmez. Ayrıca bu gerilim ve sorunlar giderek arttırıldığında bu ortam çatışmacı bir toplumsal yapının hazırlanmasına da neden olunur. Çatışmacı görüşler nihayetinde giderek sistemsizliği, düzensizliği ve hatta anarşizmi doğurur. Bunun ise hiç kimseye yararı olmaz. Sadece küresel talepleri yoğunlaştırır ve dış güçlerin işleri kolaylaştırır.

Bu nedenle ortak bir davranış setinin oluşturulması öncelikle sorunlarda uzlaşma ve sağduyuya dayandırılmalıdır. Aslında bütün bunlar iç ve dış destekli planlara ve hedeflere uygun konular olarak geliştirilir. Muhakeme edebilme yetisinin ortadan kaldırılabilmesi, algısal yetinin yanılmalara bağlı geliştiğinden ve popülerleşme isteği içinde yozlaşma ve bu yozlaşmadan beslenebilen sosyal, siyasal, kültürel hatta eğitimsel tüm iç ve dış organizasyonlarca sürekli olarak yürütülür. Bu gün genç kuşaklara öncülük edemeyen sivil toplum örgütlerinin yaptığı da budur. Gerek amaç ve hedefleri gizli tutulduğundan ve gerekse çıkar saikine dayalı olarak birçok kişi ve kuruluş bilmeden ya da bilerek bu örgütlerin sesine ve işlevselliğine destek verir. En üzücü olanı da bilim adamı olduğunu varsayanların bu tür organizasyonlarda öncü rol oynamak istemeleridir. Örneğin, son günlerde güya bilim adamı olduğunu ileri sürenlerle birlikte; bir kısım entelektüel olduğunu ilan eden güya tarafsız gazeteci müsveddeleri Ermeni konusunda “özür çağrısı” yaparak düzensizlikleri yönünde siyasal erkin başından ve halkın hemen tüm kesiminden büyük tepki almıştır. Bu konu ve diğer ülkemiz açısından önemli konular- etnisite ve cemaatleşme, Hıristiyanlık ve misyonerlik- başta özellikle uluslararası boyutlarda faaliyet gösteren sivil toplum örgütlerinin siyasal yöneticilerle birlikte olduğu artık kesindir. Demokratik görünümlü ekonomik hedefli ve siyasal destekli ve adlarının sadece “sivil” olduğu bu kuruluşlar ve örgütler 21. Yüzyılın medya destekli siyasal aktörlerdir. Çünkü kendi ülkelerinin dış işleri bakanlıklarına ve genelkurmay başkanlarına ve savunma bakanlıklarına rapor vermekteler ve bu raporlar sonucu bazı yıkıcı ve yanlı projelere “güya bilimsel maddi destek vermek” adına siyasal içerikli mesajlar verilmesini sağlayarak işbirliği içinde oldukları birey ya da kuruluşlara maddi katkıda buldukları artık bilinmektedir. Diğer yandan çok uluslu şirketler ekonomik örgütlenme egemen olan örgütlenme mantığı ile devletin siyasal sınırlarını zorlaması ve farklı kriterler oturtması, bu şirketlerin sayılarının ve etkinliklerinin hatta işkolu kapsam ve niteliklerinin artmasına neden olmuş (bkz. Sönmezoğlu s.164-165), bu yönde de yerli sektörün rekabeti önlendiğinden işgücü, verimlilik ve istihdam düşmüş, ekonomik istikrarsızlık birey ve toplumu sıkıntıya sokmuştur.

Bütün bunları dikkate aldığımızda, tümüyle değerlerimizin yitirilmesine sebep olan uygulamalar olarak yer vermek mümkündür. Bu nedenle, Türk ulusunu ayakta tutan esnaf ve köylü-çiftçi ile ilgili kararların mutlaka gözden geçirilmesi ve hatta kuşku ile karşılanması gerekir. Bugün esnafımızın düştüğü sıkıntı had safhadadır. Köylü ve çiftçi perişan durumdadır. Kamuoyunu oluşturan aktörlerin başında rol üslenen basın büyük bir bölümü soyut kavramlarla, inanç ve geleneklerimizi hiçe sayan programlarla toplumu meşgul etmekte, kültürel yozlaşmaya sebep olmaktadır. Tam tersine basının bilgi ve haber verme görevini açıklık ilkesine uygun olarak değil, toplumu dalgalandırıcı ve sorunları körükleyici bir tutum ile konulara yaklaşmaktadır. Bütün bu kesimler, gençlik ve esnaf kendi sorunlarıyla baş başa bırakılmış, AB süreci içinde yoksulluğa terkedilmiştir. Ülkemizden birçok konuda taviz değil adeta zorla yapamadıklarını istemekte, tehlikeli bir gidişi yönetmektedirler. Dilini ve buna bağlı olarak Asyadan beri getirdiği büyük Türk kültürünü neredeyse kaybetmeye doğru itilen bir topluma gidiş vardır. Kültürel erozyon sonucu gündeme gelen ve başkalaşımı ifade eden popüler kültür; ulusal bilincimizin ve ortak çıkarlarımızın birinci planda tutulmasını önlemekte; Türk toplumu küresel dünyanın kârlılık stratejilerine boyun eğdirilmek istenmektedir.

Bütün bunları farklı bilgi ve belgelerle sürdürmek mümkündür. Ancak burada belirtmek istediğimiz uyanık ve bilgi temelli bir yapılanmayla sorunlarımızın aşılabileceği ve Türk halkının azmi ve kararlılığıyla küresel emperyalist oyunların bozulacağıdır. İşte bu oyunu bozabilecek en büyük güç gençlik örgütlemeleri ile yine örgütlemelerinde büyük yarar bulunan sağduyulu esnafımız, daha doğrusu küçük ve orta büyüklükteki Çiftçilerimiz ve esnaflarımızdır.. Atatürk'ün büyük bir önem verdiği çiftçimizin ve esnafımızın genç nesil olarak tanımlanan insanlarımızla yani öğrencimizle kaynaştırılması kaçınılmazdır. Bu öncelikle üniversitelerimizin ve öğretim üyelerimizin temellendirebileceği çalışmalarla siyaset, bürokrasi ve ticaret erbabını temsil eden Sanayi ve Ticaret Odalarının önderliğinde yüce Türk milletinin onur mücadelesidir. Çünkü kültürel yozlaşmadan kurtulmamızda, hızla tüketilen yer altı ve yer üstü kaynaklarımızın özenle kullanılmasında, beşeri kaynaklarımıza dayandırılan bir üretim sürecinin başlatılmasında ve nihayet tüketim çılgınlığının önlenmesinde bu sorunun saptanamaması yatmaktadır. Bu bağlamda Türk kamu yönetimi ve siyasal yönetimin üzerinde durması gereken ve bireyin psikolojik algısına dayandırılan test edilmiş başarıyı perçinleyen bazı önerileri Cannore 32 altın kural olarak özetlemektedir. Bunlardan ilk altı tanesi konumuzla doğrudan ilgilidir. (Conarro, 1989). Sıralayacak olursak, Başarınızı

etkileyebilecek kişileri seçin; onlarla doğrudan, kişisel olarak ve sürekli irtibat halinde bulunun. Şu andaki durumunuzun, yarın hatta bugün değişmeyeceğini sanmayın. Mesleğiniz ne olursa olsun, kendinizi bir satıcı olarak görün. Yapıp söylediklerinizin gelecekteki sonuçlarını daima düşünün. Siyaset ve iş hayatında mevki her şey değildir. Başkasından daha iyi yaptığınız işleri keşfedin ve yapın. Son olarak bir önerisini de belirterek çalışmamızı noktalamak istiyorum. Başarı için çok şey gereklidir, ama bunların en önemlisi kendine güvendir.

Sonuç olarak kendimize, ülkemize, kaynaklarımıza ve insanımıza güven ile bilgi temelli toplum herşeyin başında gelmektedir. Tek koşulu bu ülkenin mensubu olabilmek zorunda olduğumuzun bilincine varmaktır. Türk toplumunun ortak sevincine ve mutluluğuna, refah ve kalkınma için örgütlenen gençliğe ve buna yönelik demokratik performansın artırılarak katılımı temsil eden demokratik yönetimlere gereksinimi vardır. Çünkü, sosyal, siyasal yapının gerilmesi ortak kültür ve iletişim alanının daralmasından kaynaklanır. Ortak dilin kaybolması ve vatandaşların ötekileştirilmiş konumlara oturtulması ilkel yapıların tezahürüdür. Farklılığı toplumsal alanın tek hedefi haline getiren insanların taşıdığı psikolojik algı ile şiddet ve terörden, etnisite ve cemaatleşme sendromundan arındırılmış kollektif bir bilinç oluşturulamaz. Etnisite ve cemaat ilişkilerini inancın ve vatandaşlığın temeli saymayan, kendi ulusal mensubiyetini temsil eden Türk dili ve kültürünü, buna ait simge ve sembolleri benimsemiş; küresel etkilere direnebilen ve kültürel yozlaşmadan uzak gençlerimizle örgütleşerek, sorunları aşabilmek için her alanda bir master planlama sürecini başlatabilmekle mümkündür. Ayrıca Türk dilinin ahengi ve çıkarım gücü kullanılabilmesi ve algısal yetilerinin arttırılabilmesi için dinleme becerilerinin arttırılması ve soru sorma kültürünün kazandırılması ve bilgi temelli bir topluma (bkz. Erkan, 1997) geçişin sağlanması kaçınılmazdır.

KAYNAKLAR

- ATATÜRK, M.Kemal (1933); Atatürk'ün Onuncu Yıl Nutku.
- AÇA, Mehmet-DURGUT Hüseyin (2004); Küreselleşen Dünya ve Türk Kimliği, Toplumsal Dönüşüm Yayınları, İstanbul.
- AÇIKALIN, Aytaç; İnsan Kaynağının Yönetimi Geliştirilmesi, Pegem Yayıncılık, 1995, Ankara.
- ATAKAN, Hülya (2007); Endüstri Kültürü Olunca, Popüler Kültür Sitesi, 5 Eylül 2007, www.izedebiyat.com

- BİNGÖL, Hülya; Ruh Kırıklıkları Geç Farkediliyor, Gazete Elit, Temmuz, 2006, Dortmund.
- BOSTANCI, Naci (2005); "Yakın Tarihin Güzergahında Kolektif Kimlikler", Türkiye Günlüğü, Sayı: 80, Bahar 2005, Ankara.
- CEBECİ, Sırrı Yüksel (2007); "Türk'üm demek faşistlik mi oldu?", Tercüman Gazetesi Bana Göre Köşe Yazısı, 20 Ekim 2007.
- CHOMSKY, Noam (1993); Medya Denetimi, Tüzm zamanlaryayıncılık, 1993, İstanbul.
- CONARROE, M (1989); Yönetimde 32 Altın Anahtar, Altın Kitaplar Serisi, İstanbul.
- ÇULPAN, Refik (1978); "Bireysel ve Örgütsel Davranış: Beklentiler Dengesi Modeli", Anne İdaresi Dergisi, Mart, Cilt:2, Sayı:1, Ankara.
- DOĞAN, Sait (2005); "Sosyalleşme, Sosyal Değişme ve Siyasal Sosyalleşme", Sosyoloji Konferansları, Otuzüçüncü Kitap, İ.Ü. Metodoloji ve Sosyoloji Araştırmaları Merkezi, İstanbul.
- DÜVERGER, Maurice (1995); Siyaset Sosyolojisi, Varlık Yayınları, İstanbul.
- ERDEM, Ümit, Çevre bilim Sürdürülebilir Dünya, E.Ü.Çevre Sorunları Uygulama ve Araştırma Merkezi. 2000, İzmir
- ERGİL, Doğu (1983); İdeoloji ve Milliyetçilik, Turhan Kitabevi, Ankara.
- ERKAL, Mustafa E (2006); "Küreselleşme ve Dinlerarası Diyalog", Sosyoloji Konferansları, Otuzüçüncü Kitap, İ.Ü. Metodoloji ve Sosyoloji Araştırmaları Merkezi, İstanbul.
- ERKAL, Mustafa (1978); Orta Teknik Eğitim-Sanayi İlişkileri, İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi, Yayın No:418, 1978, İstanbul.
- ERKAL, Mustafa (1991); Sosyoloji (Toplumbilimi), Der Yayınları, İstanbul.
- ERKAL, Mustafa E (2005); Küreselleşme Etniklik Çokkültürlülük, Derin Yayınları: 63, İstanbul.
- ERKAN, Hüsnü (1997); Bilgi Toplumu ve Ekonomik Gelişme, 3. baskı, Türkiye İş Bankası Yayınları, İzmir.
- EROĞLU, Feyzullah (2005); Davranış Bilimleri, Beta Yayını, İstanbul.
- FİCHTER, J (1996); Sosyoloji Nedir?, Çeviren: Nilgün Çelebi, 1996, Muğla.
- GÜLER, İbrahim (2005); Tarihin Toplumdaki İşlevi ve Öğretimi, Elif Kitabevi, İstanbul.
- GÜREL, Emet (2002); Çalışma Yaşamında Işık ve Aydınlatmanın Önemi, Muğla Üniversitesi, SBE Dergisi, Cilt 2, Güz, 2000, Muğla.
- HAİTO, Masanori (2007); Jeopolitik Analiz Programı Konuşu, Avrasya Televizyonu, 15 Aralık 2007.
- HOBBSAWM, J.Eric (1993); 1780 den Günümüze Milletler ve Milliyetçilik, Çeviren: Osman Akınhay, Ayrıntı Yayınları, İstanbul.
- HORTAÇSU, Nuran, İnsan İlişkileri, İmge Kitabevi, 1991, Ankara

- KALAYCIOĞLU, Ersin (Tarihsiz) “Siyasal Katılmanın Koşullarına Genel Bir Bakış, Türkiye Örneği”, Türkiye’de Siyaset: Süreklilik ve Değişim, Der Yayınları 157, İstanbul.
- KAVAKLI, Oğuzhan; TUNCAY, Suavi (2007); Kurumsal Yapıların Fonksiyonelleştirilmesinde Stres Yönetiminin Motivasyon ve Liderlik İle Örtüştürülmesi, Yeni Düşünceler, Sayı:2, Şubat, 2007, Ege Üniversitesi İletişim Fakültesi, İzmir.
- KONGAR, Emre (2007); Popüler Kültürün Egemenliği ve Pop Star Yarışması, Medya Notu, 2 Temmuz 2007.
- ÖNDER, A. Tayyar (2007); Türkiye’nin Etnik Yapısı, Fark Yayınları, 26. Baskı, Ankara.
- ÖNÜR, Nimet Küreselleşen Dünyada, İletişim ve Toplum, Alp yayınevi, 2002, Ankara.
- SARI, Ayşe (1987); “Kitle Kültürü Neyi Hedefliyor”, Y.Düşün, Aralık, 1987.
- SARIBAY, A.Yaşar (1996); Siyasal Sosyoloji, Uludağ Üniversitesi, Bursa.
- SARIBAY, A.Yaşar (1998); Siyaset, Demokrasi ve Kimlik, Asa Kitabevi, Bursa.
- SMİTH, Anthony (1991); Milli Kimlik, Çeviren: B.Sina ŞENER, İletişim Yayınları, İstanbul.
- KÖSEOĞLU, Nevzat (2005); “Milli Kimlik ve Gökalp”, Türkiye Günlüğü, Sayı: 80, Bahar 2005, Ankara.
- SİNANOĞLU, Oktay (2003); Hedef Türkiye, Otopsi Yayınları, 17. Basım, İstanbul.
- SÖNMEZOĞLU, Faruk (2005); Uluslararası İlişkilere Giriş, 2. Baskı, İstanbul, Der Yayınları.
- TUNCAY, Suavi; Şiddet Örüntülerine Yönelik Siyasal Ve İdeolojik Hareketlerin Psikolojik ve Sosyolojik Analizi, Türkiyenin Güvenliği Sempozyumu Fırat Üniversitesi Yayınları, 2002, Elazığ.
- TUNCAY, Suavi, Batı Demokrasilerinde Siyasal Katılma ve Açıklık İlkesi, DEÜ, SBE Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi, 1989, İzmir.
- TUNCAY, Suavi, Psikolojik ve Sosyolojik açıdan Polisin Sosyalleşme Süreci, 21 yy. Polisin Eğitimi Sempozyumu, İçişleri Bakanlığı, EGM Yayınları, 2001 Ankara.
- TUNCAY, Suavi, Türkiye’de Gençlik Sorunlarının Psikolojik Boyutu, Muğla üniversitesi, SBE Dergisi, Cilt 1, Güz, 2000, Muğla.
- TUNCAY, Suavi, Kamu Hürriyetleri ve Kamusal Alan İlişkisi Açısından İnsan Haklarının Algılanması ve Basının Rolü, Erzurum Üniversitesi, EKEV Akademi dergisi, Yıl 8, sayı;19, bahar 2004, Erzurum.
- TUNCAY, Suavi, Kültür Sanat ve İletişimin Sosyal Dokunun Oluşumuna Katkısı, Türk Dünyası Araştırmaları, Sayı; 124, 2000/2001, İstanbul
- TUNCAY, Suavi, Parti İçi Demokrasi ve Türkiye, Gündoğan Yayınları, 1996, Ankara
- TUNCAY, Suavi, “Sorun Çözme Yöntemleri ve İletişimin Çevre Master Planları Açısından Kapsam ve Önemi”, Gökyüzüne En Yakın Bitkiler: Alpin Çiçekler

Projesi, 20 Nisan-9 Mayıs, 2007, Flora Turizmi Eğitim Programı, Editör: Doç.Dr. Faris KARAHAN Erzurum.

TUNCAY, Suavi (2008); 1. Uluslararası Eğitim ve Kültür kongresi, Şubat, 2008, Anvers, Belçika.

TUNCAY, Suavi (2007); Popüler Kültür Ders Notları, E.Ü. İletişim Fakültesi, İzmir.

TÜRKDOĞAN, Orhan, Türkiye'de Etnik Gruplar, Türk Dünyası Tarih Dergisi, Sayı 78,1993

YILDIRIM, Mustafa (2005); Sivil Örumceğin Ağında, Ulus Dağı Yayınları, 2005, Ankara.

YEL, Ali Murat (2007) Popüler Kültür ve Ülkemizdeki Empoze Kültür, Dr. İstanbul Bilgi Üniversitesi Sosyoloji Bölümü, İstanbul. www.ttnet.com.tr.